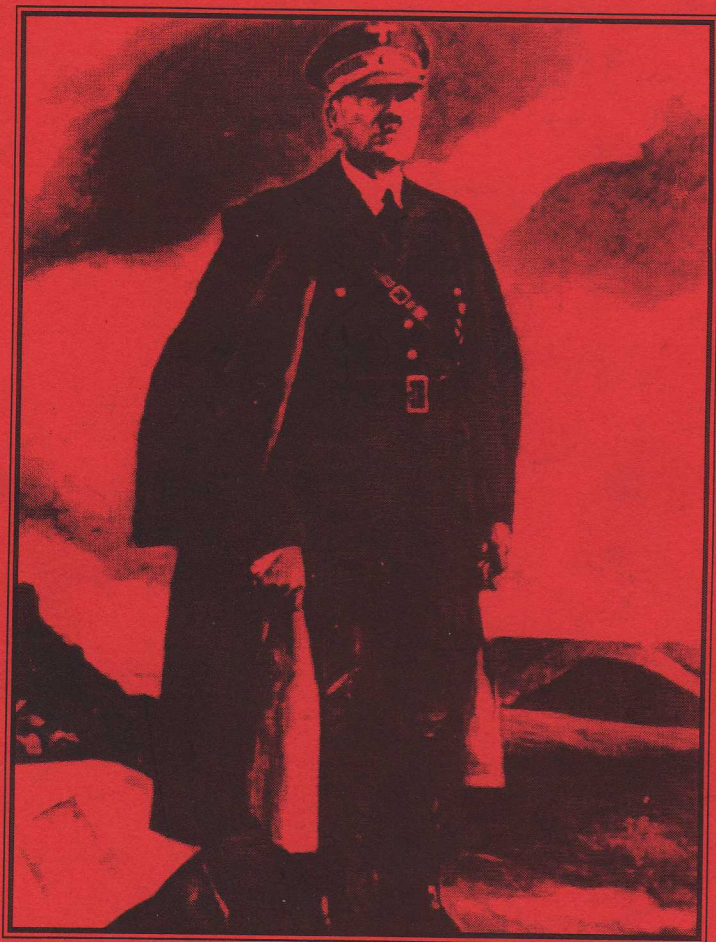

30 Ιανουαρίου 1942

Ο ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ
ΟΜΙΛΕΙ ΕΙΣ
ΣΠΟΡΤΠΑΛΑΣΤ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

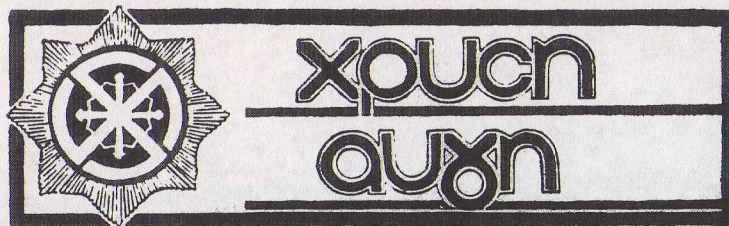
Λ Ο Γ Ο Σ

ΤΟΥ ΦΥΡΕΡ ΚΑΙ ΚΑΓΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΡΑΪΧ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

ΤΗΣ 30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1942

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ,
ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΟΡΤΠΑΛΑΣΤ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Γερμανοὶ συμπατριῶται καὶ συμπατριώτισσαί μου!

Συνάδελφοί μου!

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὁ καθεὶς ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς ἀκροατὰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι φαίνονται εἰς αὐτὸν οἱ καταλληλότεροι. Ὁ εἷς ὁμιλεῖ ἐνώπιον ἑνὸς κοινοβουλίου, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξίς, ἡ σύνθεσις καὶ ἡ δημιουργία μᾶς εἶναι ἀρκούντως γνωσταί. Ἐγὼ ὅμως πιστεύω, ὅτι ὀφείλω νὰ ἐπανέλθω κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐκεῖ, ὁπόθεν προήλθον, δηλαδὴ εἰς τὸν λαόν.

Ὅλοι, ὅσοι εὐρίσκονται ἐνώπιόν μου, εἶναι καὶ ἐκπρόσωποι τοῦ λαοῦ, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι δὲν λαμβάνουν ἀποζημίωσιν καὶ ὅτι εὐρίσκουν μεγαλυτέρας δυσκολίας νὰ προσέλθουν εἰς μίαν τοιαύτην συγκέντρωσιν παρ' ὅσας οἱ καλούμενοι ἐξ ἐπαγγέλματος ἐκπρόσωποι τῶν Δημοκρατιῶν.

Πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ δέκατον ἔτος τοῦ Ἑθνικοσοσιαλιστικοῦ Γερμανικοῦ Ράιχ, πρέπει νὰ ὀρίσωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ν' ἀσχοληθῶμεν ἀκόμη μίαν φορὰν μὲ τὰ αἷτια τῆς ὑπάρξεώς μας, τῆς ἐξελιξεώς μας καὶ τῆς νίκης μας.

Ἀκούομεν σήμερον πολλάκις νὰ λέγεται, ὅτι ὁ σημερινὸς πόλεμος εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Συνταυτίζουν δηλαδὴ τὸν πόλεμον αὐτὸν μὲ τὸν πρῶτον, τὸν ὁποῖον οἱ περισσότεροί ἐξ ἡμῶν ἐξήσαμεν ὡς στρατιῶται.

Καὶ τοῦτο εἶναι ὀρθόν, ὅχι μόνον διότι καὶ ὁ σημερινὸς πόλεμος ἐκτείνεται ἤδη πραγματικῶς εἰς ὁλόκληρον σχεδὸν τὸν κόσμον, ἀλλ' εἶναι ἀκόμη περισσότερον ὀρθόν, ὅταν ἀναλογισθῶμεν, ὅτι αἱ ἴδιαι δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι προεκάλεσαν τὸν πρῶτον πόλεμον, εἶναι ὑπεύθυνοι καὶ διὰ τὸν σημερινόν, καὶ ὅτι οἱ αὐτοὶ παράγοντες καὶ αἱ αὐταὶ δυνάμεις ἐπιδιώκουν καὶ σήμερον τοὺς αὐτοὺς σκοπούς, τοὺς ὁποίους ἴσως δὲν διετείνοντο ὅτι ἐπεδίωκον κατ' ἀρχάς, οἵτινες ὅμως κατὰ βάθος ὑπῆρξαν καὶ τότε αἱ ἐπιδιώξεις τοῦ ἀγῶνος των.

Δὲν εἶναι δὲ μόνον τὰ αὐτὰ αἷτια, ἀλλ' εἶναι πρὸ παντὸς καὶ τὰ αὐτὰ ὑπεύθυνα πρόσωπα. Δύναμαι ἐν προκειμένῳ νὰ εἴπω μεθ' ὑπερηφανείας, ὅτι ἐξαίρεσιν ἀποτελοῦν ἐκεῖνα ἀκριβῶς τὰ κράτη, τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται σήμερον ὡς σύμμαχοι : Ἡ Γερμανία, ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Ἰαπωνία.

Ἄλλ' οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ, ὅτι ἤδη πρὸ τοῦ 1914 ὁ Τσῶρτσιλ ἦτο εἰς τῶν πλέον ταπεινῶν ὑποδουλιστῶν πολέμου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅτι ὁ κύριος Ροϋζβέλτ ἦτο τότε τὸ «κοπέλι» τοῦ Προέδρου Οὐίλσον, ὅτι οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι τοῦ καπιταλισμοῦ ἔρριψαν καὶ τότε τὸ βάρος τῆς ἐπιρροῆς των εἰς τὴν πλάστιγγα ὑπὲρ τοῦ πολέμου, ἐνῷ ἀντιθέτως οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ, ὅτι ἡμεῖς ὑπῆρξαμεν ἀπολύτως ἀνεύθυνοι διὰ τὸν τότε πόλεμον.

Εἵμεθα ὅλοι ἀπλοὶ στρατιῶται, ἀκριβῶς ὅπως εὐρίσκεσθε τώρα σεῖς ἐνώπιον ἐμοῦ, ἀγαπητοὶ μου τραυματῖαι, ἄγνωστοι, ἀνώνυμοι, τοὺς ὁποίους ἐκάλεσεν ἀπλῶς τὸ καθήκον καὶ τίποτε περισσότερον, εἵμεθα δηλαδὴ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι τότε ἐξετέλεσαν τὸ καθήκον των μὲ ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλυτέραν εὐσυνειδησίαν.

Αἱ ἴδιαι κινητήριαι δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν ἀφορμὴ διὰ τὸν πρῶτον, εἶναι ὑπεύθυνοι καὶ διὰ τὸν δεύτερον αὐτὸν παγκόσμιον πόλεμον. Ἐν προκειμένῳ πρέπει ἀμέσως νὰ τονίσω κάτι : Ἡ Γερμανία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτο Μοναρχία. Ἄρα δὲν ἦτο ἐθνικοσοσιαλιστικὴ Δικτατορία. Ἡ Γερμανία τῆς τότε ἦτο δημοκρατικὴ, ἄρα δὲν ἦτο ἐθνικοσοσιαλιστικὸν κράτος. Ἦτο κοινοβουλευτικὴ, δὲν ἦτο δηλαδὴ ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἡ σημερινὴ Γερμανία, χωρὶς καὶ νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ ἄλλαι διαφοραί.

Ἡ «ἀνεπιθύμητος» μορφή τοῦ πολιτεύματος.

Πρέπει συνεπῶς νὰ ὑπάρχουν αἷτια ἄσχετα πρὸς τὴν μορφήν τοῦ πολιτεύματος, τὰ ὁποῖα ὤθησαν καὶ τότε, ὅπως καὶ σήμερον, εἰς τὴν ἐναντίον μας ἐπίθεσιν, μολονότι οἱ ἐχθροὶ μας ἰσχυρίζονται, ὅτι ἀφορμὴ καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ὑπῆρξεν ἡ μορφή τοῦ πολιτεύματος.

Πράγματι ἡμεῖς οἱ Γερμανοὶ δὲν δυνάμεθα καὶ νὰ φαντασθῶμεν ὅτι, ἐὰν λαὸς τις αἰφνιδίως εἰσῆρχετο εἰς μίαν νέαν πολιτειακὴν μορφήν, θὰ ἔπρεπε νὰ δηλώσωμεν, ὅτι ὀφείλομεν νὰ κηρύξωμεν κατ' αὐτοῦ τὸν πόλεμον, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον, διότι ἡ τοιαύτη πό-

λιτειακὴ μορφή μᾶς εἶναι ἀνεπιθύμητος. Αὐτὸ δὲν τὸ ἐννοοῦμεν, ἀσφαλῶς δὲ οὔτε καὶ οἱ ἄλλοι τὸ λέγουν σοβαρά.

Καὶ δὲν κατήλθον εἰς τὸν πόλεμον, ἐπειδὴ ἡ πολιτειακὴ μορφή τοὺς ἐξηρέθη καθ' ἓνα οἰονδήποτε τρόπον. Ὅχι ! Ἀπεναντίας κατορθώνουν ν' ἀγκαλιάζουν ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν προστυχωτέραν μορφήν πολιτεύματος καὶ νὰ συναδελφώνωνται μετ' αὐτῆς. Ὅχι, μυριάκις ὅχι. Δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ. Δὲν εἶναι ἡ μορφή τοῦ πολιτεύματος, ἀλλ' ἄλλοι λόγοι, οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶχον ἤδη τὸ 1914 ὡθήσει εἰς πόλεμον ἐναντίον τοῦ Γερμανικοῦ Ράιχ !

Ἡ ΑΓΓΛΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ.

Ἡ Ἀγγλία ἦτο τότε ὁ κύριος ὑποκινητὴς ἐναντίον τῆς Γερμανίας, ἡ Ἀγγλία ἐκείνη, ἥτις κατὰ τὴν διάρκειαν 300 ἐτῶν καθυπέταξε διὰ τῆς βίας καὶ μόνον, κατόπιν ὀλοκλήρου σειρᾶς αἱματηρῶν πολέμων, τὸ ἐν τέταρτον περίπου τῆς ὅλης ἐπιφανείας τῆς γῆς. Εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ἀφίχθησαν μίαν ἡμέραν Ἴνδοι ἡγεμόνες ἢ Ἰνδικαὶ φυλαὶ ἢ ἀντιπροσωπεῖαι αὐτῶν εἰς Λονδῖνον, μετὰ τὴν παράκλησιν : «Ἀγγλοι, ἔλατε εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ κυβερνήσατέ μας !», ἀλλ' οἱ Ἀγγλοι μετέβησαν εἰς τὰς Ἰνδίας, καὶ μάλιστα παρ' ὅλον ὅτι οἱ Ἴνδοι δὲν τοὺς ἤθελον καθόλου. Μετέβησαν διὰ τῆς βίας ἐκεῖ καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκδιωχθῶσι πλέον. Μόνον διὰ τῆς βίας καθυπέταξαν κάποτε τὴν γιγαντιαίαν ταύτην περιοχὴν, μετὰ τὰ 380 περίπου ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων τῆς, καὶ τὴν ἐκράτησαν ὑπὸ τὸν ζυγόν. Μόνον διὰ τῆς βίας κατέστησαν τὰ κράτη, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, φόρου καὶ τόκων ὑποτελῆ.

Ὅπισθεν ὅλων αὐτῶν εὐρίσκετο φυσικὰ ἡ ἄλλη ἐκείνη, εἰς ἡμᾶς γνωστὴ δύναμις, ἥτις ὁσφραίνεται ἐπιχειρήσεις παντοῦ, ὅπου ὑπάρχει ἀνησυχία : ὁ διεθνὴς ἐβραϊσμός.

Οὕτως ἡ Ἀγγλία κατὰ τὴν διάρκειαν ὀλίγων ἑκατονταετηρίδων ἐκυρίευσεν τὸν κόσμον, καὶ διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν κατάκτησιν αὐτὴν τοῦ κόσμου καὶ τὴν καταδυνάστευσιν τῶν λαῶν, προσεπάθησε νὰ διατηρήσῃ τὴν λεγομένην «ἰσορροπῆσιν τῶν δυνάμεων» ἐν Εὐρώπῃ, μετὰ ἄλλους λόγους ἐπεδίωξεν, ὥστε οὐδὲν εὐρωπαϊκὸν κράτος νὰ ὑπερβῇ ἐν ὀρισμένον ὅριον ἰσχύος καὶ φθιάσῃ πιθανῶς εἰς τὸ ν' ἀναλάβῃ πρωτεύοντα ῥόλον ἐν Εὐρώπῃ.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελον οἱ Ἕλληνες ἦτο ἡ κατατεταγμένη καὶ κατ' οὐσίαν διαλελυμένη Εὐρώπη, μία Εὐρώπη τῆς ὁποίας αἱ δυνάμεις θὰ ἐκρατοῦντο αἰωνίως δέσμαι. Διὰ τὴν ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν αὐτόν, ἡ Ἑλλάς διεξήγαγεν ἐναντίον τῆς Εὐρώπης τὸν ἕνα πόλεμον κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Κατ' ἀρχὰς ἐθεώρησαν, ὅτι ἀπειλεῖται ἡ κυριαρχία τῶν ὑπὸ τῆς Ἰσπανίας. Ἀφοῦ τελικῶς κατενίκησαν τὴν Ἰσπανίαν, ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν πρὸς τὰς Κάτω Χώρας. Καὶ ὅταν κατόπιν ἀντελήφθησαν, ὅτι ἡ Ὀλλανδία δὲν παρουσίαζε πλέον κίνδυνον, τὸ βρετανικὸν μῖσος συνεκεντρώθη ἐναντίον τῆς Γαλλίας, καὶ ὅταν ἡ Γαλλία συνετρίβη τῇ βοηθείᾳ ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης, οἱ Ἕλληνες ἐπίστευσαν, ὅτι διέβλεπον ἐν τῇ Γερμανίᾳ τὸν παράγοντα ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐνώσῃ τὴν Εὐρώπην. Τότε ἤρχισεν ὁ ἀγὼν ἐναντίον τῆς Γερμανίας, ὅχι βεβαίως ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τοὺς λαοὺς, ἀλλὰ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἰδίων ἐγωϊστικῶν συμφερόντων. Ὅπισθεν τῶν ἰστατο ὁ αἰώνιος ἐκεῖνος ἐβραϊσμός, ὁ ὁποῖος γνωρίζει νὰ ἐπωφελεῖται καὶ νὰ κερδίζῃ ἀπὸ κάθε διαμάχην μεταξὺ τῶν λαῶν.

Ὅταν τὸ 1914 διὰ πρώτην φορὰν κατέστη δυνατόν νὰ σχηματισθῇ ὁ πρῶτος παγκόσμιος συνασπισμὸς ἐναντίον τοῦ τότε Γερμανικοῦ Ράιχ, προέβαλον μερικὰ προσχήματα ὡς αἰτιολογίας. Ἔλεγον τότε : «Ἡ Γερμανία πρέπει νὰ ἐλευθερωθῇ πρῶτον ἀπὸ τὸν Κάϊζερ τῆς!» Αὐτὸ δὲν ἀφώρα τοὺς Ἕλληνας, ἀλλ' ἦτο μία ἐσωτερικὴ ὑπόθεσις τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες σκοτίζονται πάντοτε διὰ τοὺς ἄλλους λαοὺς καὶ ἔτσι ἤθελαν νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Γερμανίαν ἀπὸ τὸν Κάϊζερ τῆς. Ἔλεγον ἐπίσης, ὅτι ὁ μιλιταρισμὸς ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει καταστήσει τὸν Γερμανικὸν λαὸν δυστυχῇ καὶ τὸν καταπιέζει. Οἱ δὲ Ἕλληνες εἶναι, ὡς γνωστόν, πάντοτε ἐναντίον τῶν καταπίεσεων καὶ ἐναντίον τῆς δυστυχίας, ἡ ὁποία ἔχει φορτωθῇ εἰς τοὺς ὤμους τῶν λαῶν.

Διεβεβαίωνον τέλος ὅτι : «Πρέπει νὰ δοθῇ ἕνα τέλος εἰς τὸν πόλεμον. Πόλεμος λοιπὸν ἐναντίον τοῦ πολέμου!».

Μία θαυμασία, δεισιμαντικὴ, ἐξαισία προοπτικῆ! Ἐὰν τὴν ἐχρησιμοποιοῦν ἀναδρομικῶς, δηλαδή, ἐὰν ἔλεγον : «Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες παραδεχόμεθα, ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι μία ἀδικία, διότι εἰς αὐτὸν ἀποφασίζει μόνον ἡ κτηνώδης βία, καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον θέλομεν νὰ ἀπομακρύνωμεν διὰ παντὸς τὴν βίαν καὶ νὰ ἀκυρώσωμεν πᾶν ὅ,τι ἐ-

δημιουργήθῃ διὰ τῆς βίας», τοῦτο θὰ ἦτο φυσικὰ μία δυσκολωτάτη ἀπαρχή, διότι ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη μέχρι τοῦδε συμφῶνως πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου τοῦ ἰσχυροτέρου. Πάντως θὰ ἦτο θαυμάσιον, ἐὰν ἡ Ἑλλάς ἀποστρεφόμενη τὸν πόλεμον, ἐδίδε πρώτη αὐτὴ τὸ παράδειγμα εἰς τὸν κόσμον, καὶ δὲν ἐπωφελεῖτο τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν πολέμων τῆς, καὶ τὰ ἐθετε πάλιν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συγχρόνων τῆς ἐθνῶν. Ἐὰν ἡ Ἑλλάς ἤθελε πράξῃ τοῦτο καὶ δηλώσῃ ὅτι : «Ἡμεῖς ἀπεχθανόμεθα τὸν πόλεμον καὶ ἀποχωροῦμεν ὡς ἐκ τούτου ἐκ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἡμεῖς ἀπεχθανόμεθα τὸν πόλεμον καὶ ἐγκαταλείπομεν ὡς ἐκ τούτου τὰς Ἰνδίας, τὰς ὁποίας ἀπεκτήσαμεν μόνον διὰ πόλεμον, ἡμεῖς ἀπεχθανόμεθα τὸν πόλεμον καὶ ἐγκαταλείπομεν τὴν Αἴγυπτον, διότι καὶ τὴν Αἴγυπτον τὴν καθυπετάξαμεν μόνον διὰ τῆς βίας, παραιτούμεθα λοιπὸν διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὁλοκλήρου τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς, τὴν ὁποίαν κατελάβομεν ἐπίσης βιαίως», τοῦτο βεβαίως θὰ ἦτο μία θαυμασία χειρονομία, διὰ τὴν κηρύξῃ κανεὶς μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸν πόλεμον εἰς τὸν πόλεμον!

«Πόλεμος κατὰ τοῦ πολέμου!»

Ἀλλὰ μὲ τὸ σύνθημα «Πόλεμος κατὰ τοῦ πολέμου!» οἱ Ἕλληνες ἐνόουν κάτι ἄλλο, δηλαδή τὴν παρεμπόδισιν κάθε δυνατότητος, ὅπως ἀποκατασταθῇ ἁπλῆς ἡ εἰς τὸν κόσμον προσγενομένη ἀδικία. Ἐνόουν δηλαδή μὲ αὐτὸ νὰ καταστήσουν τοὺς ἰσχυροὺς ἰσχυροτέρους καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἀσθενεστερούς.

Εἶναι περίπου τὸ ἴδιον μὲ ἐκεῖνο ποὺ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πολιτικὴν τῶν ἐθνῶν. Μερικοὶ ἄνθρωποι λέγουσιν : «Δὲν θέλομεν καμμίαν μεταβολὴν τῆς κοινωνικῆς τάξεως. Ὅποιος εἶναι πλούσιος, ἅς μείνῃ πλούσιος. Καὶ ὁποῖος εἶναι πτωχός, ἅς μείνῃ πτωχός. Ἔτσι ὅπως ἔχουν τὰ πράγματα, ἔτσι τὰ ἠθελήσαμεν, καὶ ὅπως τὰ ἠθελήσαμεν, ἔτσι καὶ πρέπει νὰ μείνουν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐξεγερθῇ ἐναντίον ἐκεῖνου τὸ ὁποῖον ἠθελήσαμεν, διότι εἶναι δεδομένον.»

Γνωρίζετε, συμπατριῶται μου, τὴν ἐθνικοσοσιαλιστικὴν ἀποψιν, τὴν ὁποίαν ἀντιτάσσομεν ἡμεῖς. Διαβλέπομεν εἰς κάθε κατάστασιν καὶ εἰς κάθε περίοδον τῆς παγκοσμίου ἱστορίας τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς ἀδιακόπου ἐξελικτικῆς λειτουργίας τῆς ζωῆς, καὶ μᾶς εἶναι

ἀδύνατον νὰ εἰπωμεν εἰς μίαν ὠρισμένην στιγμήν: «Τώρα θὰ σταματήσῃ ἡ ἐξέλιξις αὐτή.» Εἶναι τοῦναντίον φυσικὸς νόμος τῆς ἐξελίξεως ὅλων τῶν πραγμάτων, ὅτι οἰαδήποτε στείρωσις τῆς ἐξελικτικῆς λειτουργίας τῆς ζωῆς οδηγεῖ μοιραίως εἰς τὸν θάνατον.

Ἐγκεῖται εἰς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων, ὅπως ἐξυποῦται καὶ διακρίνεται ἐκάστοτε ὁ ἱκανώτερος. Τοῦτο δὲ σημαίνει, ὅτι πρέπει εἰς τὸν ἐσωτερικὸν βίον τῶν λαῶν ν' ἀφίναται εἰς τὸν ἱκανὸν ἢ ὁδὸς ἐλευθέρου καὶ νὰ μὴ φράσσεται διὰ κοινωνικῶν κανόνων. Πρέπει νὰ καταβληθῇ φροντίς, ὅπως ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ῥέει ποταμὸς ὑγιοῦς αἷματος καὶ ὅπως, ὅ,τι εἰς τὰ ἄνω εἶναι σαπρὸν καὶ πρέπει ν' ἀποθάνῃ, διότι εἶναι ὠριμον πρὸς θάνατον, ἀποθάνῃ πραγματικῶς.

Τὸ σύνθημα: «Πόλεμος ἐναντίον τοῦ πολέμου» ἦτο, κατὰ συνέπειαν, μία ἐντελὴς ψευδὴς φράσις. Τὰ γεγονότα ἀποδεικνύουν ὅτι τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔληγεν ὁ πόλεμος, δὲν κατέστη δυνατόν ν' ἀπαλειφθοῖν ποσῶς αἱ προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ὠδήγουν εἰς νέον, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ μέσα διὰ τὴν διεξαγωγὴν νέων πολέμων.

Θὰ ἦτο μία θαυμασία χειρονομία, ἐὰν μετὰ τὸν ἀφοπλισμὸν τῆς Γερμανίας, ἀφωπλίζοντο, ὅπως ἡγγυῶντο διὰ τῶν συνθηκῶν, καὶ ἡ Ἀμερική, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία. Τοὺς τὸ ὑπεδείξαμεν πολλάκις. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς Δημοκρατίας τῆς Βαϊμάρης παρεκαλέσαμεν, βραδύτερον ἠξιώσαμεν νὰ τὸ πράξουν. Ἀλλ' αὐτοὶ οὐδὲ καὶ τὸ ἐσκέπτοντο: Τοῦναντίον οἱ πόλεμοι ἐσυνεχίζοντο καὶ μόνον διὰ τὸν μοναδικὸν ἡττηθέντα, τὸν Γερμανικὸν λαόν, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ κατορθώσῃ ἀπαξ εἰς νὰ μεταβάλλῃ ἐπὶ τὸ εὐνοϊκώτερον τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ὑπαρξίν του.

Αἱ μέθοδοι, αἵτινες εἶχον ἐφαρμοσθῇ κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, ἦσαν ὅμοιαι πρὸς τὰς σημερινάς. Ἐν πρώτοις ἀγῶν ἐκ τῶν ἔξω, ὑπὸ τὸν τύπον δημιουργίας συνασπισμῶν. Πρέπει νὰ ἔχη τις πρὸς τοῦτο καὶ δόσιν ἐκ τῆς ἀναισχυντίας τοῦ Τσῶρτσιλ διὰ νὰ εἴπῃ σήμερον: «Ἡ Ἀγγλία οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἱκανὴ νὰ διεξαγάγῃ πόλεμον κατὰ τῆς Ἰταλίας ἢ τῆς Γερμανίας μόνον διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων της.» Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Τσῶρτσιλ, συνεπῶς, ὁμολογεῖ ὅτι θὰ ἦτο ἀνίκανος νὰ πολεμήσῃ μόνος. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐδίδεν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν διὰ τοῦ προκατόχου του ὑποσχέσεις ἐγγυήσεων εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Ἐτορχον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἐδίδον διαβεβαιώ-

σεις εἰς ὅλα τὰ κράτη τοῦ κόσμου: «Ἡ Μεγάλη Βρετανία μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις της θὰ εὐρίσκειται παρὰ τὸ πλευρόν σας καὶ θὰ σᾶς παρὰσχῇ τὴν προστασίαν της.» Καὶ σήμερον ὁ ἴδιος αὐτὸς ἀρχηγὸς λέγει: «Δὲν εἴμεθα διόλου εἰς θέσιν νὰ διεξαγάγωμεν μόνοι τὸν πόλεμον». Καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθές! Δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ διεξαγάγουν καὶ τὸν παγκόσμιον πόλεμον μόνοι των. Διὰ τοῦτο καὶ ἐμαγείρευσαν ἓνα συνασπισμὸν παγκοσμίου εὐρύτητος. Μετεχειρίσθησαν τὰς ἰδίας μεθόδους: Ὑποσχέσεις πρὸς ὅλους τοὺς μωροπίστους, τοὺς εὐπίστους ἢ τοὺς ἡλιθίους, οἱ ὅποιοι ἠθέλησαν νὰ πέσουν εἰς τὴν παγίδα καὶ πράγματι ἔπεσαν εἰς αὐτήν. Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ δέ, ἀπόπειρα νὰ χυθῇ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ξένον αἷμα διὰ τὰ ἀγγλικά συμφέροντα.

Τοιουτοτρόπως, ἡ Βρετανικὴ Αὐτοκρατορία, κατὰ τὴν πορείαν τῶν τετρακοσίων ἐτῶν τῆς δημιουργίας της, δὲν ἔχασε παρὰ δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τοῦ αἵματος, ὅπερ ἡ Γερμανία ἠναγκάσθη νὰ χύσῃ εἰς πολέμους, ὅπως ὑπερασπίσῃ τὴν ὑπαρξίν της καὶ μόνην. Ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ ἐμείναμεν πάντοτε οἱ μικρότεροι καὶ οἱ πτωχότεροι.

Ὅτι οὕτως εἶχον τότε τὰ πράγματα, τοῦτο δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὰς ἐσωτερικάς μας διαιρέσεις. Καθ' ἣν ἐποχὴν ἰδρύετο ἡ Βρετανικὴ Αὐτοκρατορία, ἡ Γερμανία περιόρχετο εἰς ἀδυναμίαν ἐξ ἰδίας ὑπαιτιότητος. Ἐκυριάρχουν τότε ιδέαι, τὰς ὁποίας ἡμεῖς σήμερον δὲν ἀντιλαμβανόμεθα, ιδέαι θρησκευτικῆς μορφῆς, αἵτινες δυστυχῶς ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθοῦν διὰ τῶν ὅπλων, ιδέαι, αἱ ὁποῖαι ἀπεδείχθησαν τερατώδεις εἰς τὰς συνεπείας των, παρ' ὅλον ὅτι εἰς τὴν ἐσωτερικὴν των οὐσίαν ἐμφανίζονται εἰς ἡμᾶς σήμερον ὡς ἄνευ σπουδαιότητος. Ἀκριβῶς, αἱ τρομεραὶ αὗται ἐσωτερικαὶ θρησκευτικαὶ διαμάχαι, αἱ ὁποῖαι ἐστοίχησαν εἰς τὸν γερμανικὸν λαὸν ἀφθονώτατον αἷμα, παρέσχον εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὴν δυνατότητα, ὅπως κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν προβάλλῃ ἀξιώσεις κυριαρχίας τοῦ κόσμου, τῶν ὁποίων οὐδέποτε ἦτο ἀξία, οὔτε λόγῳ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ πληθυσμοῦ της, οὔτε λόγῳ τῆς σπουδαιότητός της.

Διότι πρέπει διαρκῶς νὰ τὸ τονίζω, ὅτι δὲν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Γερμανοὶ οἱ νεόπλουτοι. Ἐὰν κανεὶς θελήσῃ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ νεοπλοῦτων, τότε, τὸ πολὺ, οἱ Ἀγγλοὶ εἶναι νεόπλουτοι καὶ ὄχι ἡμεῖς. Ἐχομεν ἱστορίαν παλαιότεραν ἀπὸ αὐτοὺς. Εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ Εὐρώπη ἐγνώριζεν ἓνα τεράστιον Καίτερον Ράιχ, ἡ Ἀγγλία ἦτο μία ἐντελὴς ἀσήμαντος πρασίνη νῆσος.

1918. Μία χυδαία ανταρσία.

Κατὰ τὸν παρελθόντα παγκόσμιον πόλεμον, διείδον οὗτοι τὴν δυνατότητα μιᾶς τοιαύτης διαιρέσεως ἐφ' ἐνὸς ἄλλου ἐπιπέδου. Ἐφ' ὅσον πλέον τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα δὲν ἦσαν ἱκανὰ νὰ ὀδηγήσουν εἰς αἰματοχυσίας, ἀκόμη δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ἱερεῖς δὲν ἦσαν πλέον πρόθυμοι νὰ θύσιασθοῦν διὰ τὰς ἰδέας ταύτας, ἀνεῦρον, μετὰ τὴν διαπίστωσιν περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς περιπλοκῆς τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ εἰς νέον ἐμφύλιον δυναστικὸν πόλεμον, μίαν νέαν δυνατότητα εἰς τὰς κομματικὰς διαμάχας.

Ἐξήσαμεν τότε τὰς διαμάχας αὐτάς: Κόμματα τῆς δεξιᾶς καὶ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ ταῦτα διηρημένα εἰς ἄλλα μικρότερα, ἡμισεία δωδεκάς ἀστικῶν καὶ ἄλλη ἡμισεία δωδεκάς προλεταριακῶν μερίδων. Καὶ διὰ τῶν κομμάτων αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ Ἀστικοῦ καὶ τοῦ Κέντρου μέχρι τοῦ Κομμουνιστικοῦ γερμανικοῦ κόμματος, κατώρθωσαν νὰ ὑποσχάσων καὶ νὰ ἀποσυνθέσουν βαθμιαίως τὸ ἐσωτερικὸν μέτωπον τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ. Παρὰ ταῦτα ἡ πορεία τοῦ πολέμου ὑπῆρξεν ἔνδοξος. Τὰ ἔτη 1914 — 1918 ἀποδεικνύουν, ὅτι δὲν ἐνίκησεν ὁ ἐχθρὸς. Τὴν Γερμανίαν ὠδήγησε τότε εἰς τὴν καταστροφὴν μία χυδαία ἀνταρσία, ὑποκινηθεῖσα ὑπὸ μαρξιστῶν, ὀπαδῶν τοῦ κέντρου, λιμπεραλιστῶν καὶ καπιταλιστῶν, καὶ ὀπισθεν αὐτῶν, ὡς κινητήριος δύναμις, ὁ αἰώνιος ἔβραϊος.

Γνωρίζομεν σήμερον ἀπὸ δηλώσεις αὐτῶν τούτων τῶν Ἀγγλων, ὅτι κατὰ τὸ 1918 εἶχον φθάσει εἰς τὸ ἔσχατον ὄριον τῆς ἀντοχῆς των καὶ ὅτι εὐρίσκοντο εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἰδίας των καταρρεύσεως, ὅταν ἀκριβῶς ἐν τέταρτον τῆς ὥρας πρὸ τῆς δωδεκάτης ἐπέτυχον τὴν ποτὴν τὴν ἀνταρσίαν ἐν Γερμανίᾳ. Εἰς ταῦτα προσετέθη ἡ δειλία τῆς τότε Κυβερνήσεως, ἡ ἀναποφασιστικότης της, τὰ ἡμίμετρα, ὡς καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς ἰδίας της ἀσφαλείας.

Καὶ μόνον οὕτω κατέστη δυνατόν ν' ἀπολεσθῇ ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος, ὅχι λόγῳ τῆς ἀξίας τῶν ἀντιπάλων μας, ἀλλὰ λόγῳ τῆς ἀποκλειστικῆς ἡμῶν ὑπαιτιότητος.

Αἱ συνέπειαι τῆς καταρρεύσεως αὐτῆς τοῦ Νοεμβρίου 1918 δὲν ἦσαν βεβαίως ἡ ὑποδοχὴ τῆς Γερμανίας εἰς τὰς ἀνοικτὰς ἀγκάλας τῆς παγκοσμίου Δημοκρατίας, δὲν ἦσαν αἱ φροντίδες τῶν ἄλλων διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ ἀπὸ τὰ βάρη του, δὲν ἦτο ἡ ἀνύψωσις τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ εἰς ἐν ἀνώτερον ἐπίπεδον πολιτισμοῦ.

Τοῦτο δὲν ἠδύναντο νὰ τὸ πράξουν, διότι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εὐρίσκοντο εἰς χαμηλότερον ἐκπολιτιστικὸν ἐπίπεδον. Μοναδικὴ συνέπεια ὑπῆρξεν ἡ φ ο β ε ρ ω τ έ ρ α κα τ ά ρ ρ ε υ σ ι ς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς μορφῆς, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισε ποτὲ εἰς λαός.

Ἐνας ἄνθρωπος ἦλθε τότε πρὸς ἡμᾶς, ὁ ὁποῖος ἐπροξένησεν εἰς τὸν γερμανικὸν λαὸν ἀνυπολόγιστον ζημίαν. Ὁ Γ' ο ὕ ν τ ρ ο β Ο ὕ τ λ σ ω ν, ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐψεύδετο ἀυσσώλως λέγων, ὅτι ἐὰν ἡ Γερμανία κατέθετε τὰ ὅπλα, θὰ ἐκέρδιζε μίαν εἰρήνην συνδιαλλαγῆς καὶ συνεννοήσεως, ὅτι δὲν θὰ ἔχανε τὰς ἀποικίας της, ἀλλ' ὅτι βραδύτερον θὰ ἐπεχειρεῖτο μόνον εἰς δίκαιος διακανονισμὸς τῶν ἀποικιακῶν προβλημάτων.

Ὁ ἄνθρωπος ἔλεγε ψευδόμενος, ὅτι ἡ συνέπεια θὰ ἦτο μία γενικὴ συνεννόησις καὶ ὅτι θὰ ἐγινόμεθα δεκτοὶ ὡς ἰσότιμοι εἰς μίαν κοινωσίαν ὄλων τῶν λαῶν. Ἐψεύδετο ἀκόμη ὅταν ἔλεγεν, ὅτι θὰ ἐξέλαιπεν ἡ μυστικὴ διπλωματία καὶ ὅτι τέλος ἕνας νέος αἰὼν εἰρήνης, ἰσότητος, λογικῆς κ.λ.π. θὰ ἀποκαθίστα τὴν εἰρήνην εἰς τὸν κόσμον. Τὸ «κ ο π έ λ ι» τοῦ ὑποκριτοῦ αὐτοῦ ἦτο ὁ σημερινοὺς Προέδρος Ροῦζβελτ. Ἦτο τὸ δεξιό του χέρι. Καὶ ὅμως εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἶχεν ἐμπιστευθῇ τότε ὁ γερμανικὸς λαός.

Ἰδεαλισμὸς ἄνευ ὁρίων.

Οὐδεμίαν εἶχον γνῶσιν, ὅτι ἐπρόκειτο ἐπὶ τοῦ προκειμένου περὶ ἐνὸς ἀμερικανοῦ Προέδρου, δηλαδὴ περὶ ἐνὸς ἀνδρός, ὅστις δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὅστις π. χ. πρὸ μιᾶς ἐκλογῆς δύναται νὰ εἴπῃ ἡσύχως: «Ἐγὼ εἶμαι ἐναντίον τοῦ πολέμου» — καὶ εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ τὴν ἐκλογὴν ἐπιτρέπεται νὰ εἴπῃ: «Ἐγὼ εἶμαι ὑπὲρ τοῦ πολέμου». Καὶ ὅστις, ὅταν ἀναγκάζεται νὰ ἀπολογηθῇ, δύναται ἐπίσης νὰ εἴπῃ ἡσύχως: «Ναί, τοῦτο τὸ εἶπον βεβαίως πρότερον, διότι ἐπίστευον, ὅτι εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας θὰ ὑπῆρχον ἀρκετοὶ βλάκες, οἵτινες θὰ ἐξελάμβανον τοῦτο ὡς ἀληθές». Ὁ γερμανικὸς λαὸς ὅμως δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη, ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς παρὰ λυτικοῦ, περὶ ἐνὸς παράφρονος, ὅστις ἐκυβέρνηα τότε τὸν λαὸν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἕνα λαόν, μὲ τὸν ὁποῖον οὐδέποτε πρότερον ὁ γερμανικὸς λαὸς εἰς τὴν ἱστορίαν του εἶχεν ἔλθῃ εἰς σύρραξιν.

Οὕτως ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς σκληρᾶς ἐκείνης ἀπογοητεύσεως, ἣτις ἤρ-
χισεν ἀφ' ἧς στιγμῆς οἱ γερμανοὶ Πληρεξούσιοι, εἰσελθόντες εἰς τὸ
ὄχημα ὑποδοχῆς εἰς τὸ δάσος τῆς Κομπιένης, ἠρωτήθησαν μὲ ἀπότο-
μον τρόπον : «Τί ζητοῦν οἱ κύριοι ἐδῶ ;»

Ἐπηκολούθησε μία ἀνακωχή, ἣτις εἰς τὴν πραγματικότητα ἐσή-
μαινεν ὀλοκληρωτικὴν ἀδυναμίαν πρὸς ἄμυναν. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα
τῆς ἀνακωχῆς αὐτῆς ἦτο κατόπιν ἡ συνθήκη τῆς εἰρήνης, ὁ π λ ῆ ρ η ς
ἀ φ ο π λ ι σ μ ὸ ς τ ο ὗ λ α ο ὗ μ α ς, ἡ ἀ π ο σ τ ῆ ρ η σ ι ς π α ν-
τ ὸ ς δ ι κ α ῖ ο υ, καὶ ἡ διὰ τούτου διευκολυνθεῖσα λεηλασία καὶ ἐκ-
μετάλλεισις ὑπὸ μιᾶς διεθνoῦς δημοσιονομικῆς οἰκονομίας, ἣτις ἐρρι-
ψε τὸν λαόν μας εἰς βαθυτάτην δυστυχίαν.

Προηγουμένως ἐδήλωσαν : «Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται, ὅτι
ἔχομεν τὴν πρόθεσιν ν' ἀποσπᾶσωμεν τὰς ἀποικίας τῆς Γερμα-
νίας, ψεύδεται». Μᾶς τὰς ἐπῆραν ! Ἔλεγαν : «Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἰσχυ-
ρίζεται, ὅτι σκεπτόμεθα ν' ἀποσπᾶσωμεν ἀπὸ τὴν Γερμανίαν τὸν ἔμ-
πορικόν της στόλον, δὲν λέγει τὴν ἀλήθειαν». Μᾶς τὸν ἐπῆ-
ραν ! Πρὶν ἔλεγαν : «Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται, ὅτι θέλομεν ν'
ἀποσπᾶσωμεν ἐ δ ἄ φ η ἀπὸ τὸν γερμανικὸν λαόν, οὗτος ὑποκινεῖ τὸν
λαόν». Βραδύτερον μᾶς ἀπέσπασαν τὸ ἓνα μέρος μετὰ τὸ ἄλλο !

Παρεβίασαν ὅλας τὰς ὑποσχέσεις ! Ἐν τὸς
ὀλίγων μηνῶν ὁ γερμανικὸς λαὸς ἐβυθίσθη εἰς
μίαν ἀφάνταστον ἄβυσσον ἀπεγνωσμένης ἀ-
τολμίας. Οὐδεμία ἐλπίς ὑπῆρχεν εἰς οἶανδῆ-
ποτε γωνίαν τῆς γερμανικῆς γῆς. Ἦτο ἓνας
πεινασμένος λαός, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀπεδό-
θησαν οἱ αἰχμάλωτοι πολέμου καὶ ὅταν ἀκόμη
εἶχε πλέον ὑπογράψει τὴν ἀνακωχὴν καὶ τὴν
εἰρήνην, ἓνας λαὸς εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔδωσαν
κἂν τροφίμα καὶ ὅταν εἶχε πλέον ἀφοπλισθῇ,
λαὸς τὸν ὁποῖον συνεχῶς ἐξεβίαζον, καὶ τὸν
ὁποῖον, διὰ νέων πάντοτε πιέσεων καὶ ἀπαι-
τήσεων, τὸν ὑπεχρέωναν νὰ ὑποταχθῇ ἔτι
περισσότερον.

Ὅταν τὸ ἀναλογισθῇ κανεὶς αὐτὸ σήμερον, περιέρχεται, καὶ τώρα
ἀκόμη, εἰς κατάστασιν ἀγρίας ὀργῆς καὶ μίσους ἐναντίον ἐνὸς κόσμου,
εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο δυνατόν νὰ λάβουν χώραν τέτοια πράγματα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, συμπατριῶται μου, ὅταν τὰ πάντα εἶχον
καταστραφῇ, διὰ τὸ ἀνώτατος ἀρχὸν τοῦ Ράιχ εἶχε δραπετεύει εἰς
τὸ ἐξωτερικόν, διὰ τὸ ἄλλοι εἶχον συνθηκολογήσει, διὰ τὸ στρατὸς
ἠναγκάσθη νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα του καὶ ὁ λαὸς ἀφωπλίσθη ἐξελου-
σίως, κατὰ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν Γερμανοὶ ἐμαίνοντο ἀκόμη
εἰς τὸ ἐσωτερικόν ἐναντίον τῆς Γερμανίας, κραυγάζοντες : «Πολὺ σιω-
στά ἐχάσαμε τὸν πόλεμον», καὶ ὑπῆρχαν ὑποκείμενα, ἀτινα ἐδήλωναν :
«Δὲν μᾶς ἐπετρέπετο κἂν νὰ κερδίσωμε τὸν πόλεμον αὐτόν», καὶ ἦν
στιγμὴν διὰ κάποιος ὠμίλει διὰ τὴν Γερμανίαν κατεσκοπεύετο, εἰς
μίαν ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ παρτίτησις ἐκ τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῆς ζωῆς,
τοῦ δικαιώματος νὰ ζῇσθ κανεὶς εἰς τὸν κόσμον ὡς Γερμανός, ἐθεω-
ρεῖτο φρόνιμος πράξις, κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, συμπατριῶται μου,
εἰσηλθόν εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐ-
ξυψώσω τὴν ταπεινωμένην καὶ γεγερασμένην
Γερμανίαν. Ἦτο μία τόσον παράλογος ἀπόφασις εἰς τὰ ὅμματα
πολλῶν ἄλλων, ὥστε οἱ στενότεροι φίλοι μου δὲν μὲ ἐνόουν καθόλου.

Ἦντησα τὴν δύναμιν διὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, μόνον διότι ἐ-
γνώριζα τὸν λαόν μου. Ἐὰν ἐγνώριζον τότε μόνον τὰς δέκα χιλιάδας
τοῦ ἀνωτάτου κοινωνικοῦ στρώματος, πιστεύσατέ με, συμπατριῶται
μου, δὲν θὰ εὐρισκόμην σήμερον πρὸ ὑμῶν. Οὐδέποτε θὰ εὐρισκον τὸ
θάρος νὰ δδηγήσω τὸν λαόν αὐτὸν εἰς ἓνα καλύτερον μέλλον. Τότε
δμως ἐγνώριζον πρὸ παντὸς τὸ μεγάλο πλῆθος, ἰδίως τοὺς συναδέλ-
φους μου. Ἐγνώριζον, ὅτι οἱ ἄνδρες αὐτοὶ εἶχον παρῆσχει ἀσταθμί-
τους καὶ ἀφαντάστους ὑπηρεσίας. Ἐγνώριζον ἰδίως πόσον ἦσαν πι-
στοὶ καὶ ἀσφαλῶς ἐγνώριζον ὅτι, ἐὰν καθωδηγοῦντο ὀρθῶς, οὐδέποτε
θὰ ἐκείθοντο νὰ συνθηκολογήσουν. Δὲν θὰ ἔπραττον τοῦτο καὶ χάριν
αὐτῶν τῶν συναδέλφων των, διότι ὁ καθεὶς ἐξ αὐτῶν θὰ ἔλεγε : Δι' ἐ-
κεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον πολεμῶ ἐγώ, ἔπεσαν ἤδη τόσοι συνάδελφοί μου.
Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τοὺς ἐγκαταλείψω, τοῦτο θὰ ἐσήμαινε προδο-
σίαν ἐναντίον των. Καὶ αὐτοὶ ἐθυσίασαν τὴν ζωὴν των !

Ἐγνώριζον ἀπὸ τὴν τότε ζωὴν μου τὸ μεγάλο πλῆθος. Καὶ τὸ
πλῆθος αὐτὸ ὅχι μόνον ἐτροφοδότησε τὴν πίστιν μου πρὸς τὸν γερμα-
νικὸν λαόν, ἀλλὰ καθε φορὰν, διὰ τὸ ἀργότερον διαφαίνοντο ἀντίξοι
περιστάσεις ἢ προσέκρουον εἰς οἰσθήκη ἀποτυχίας κατὰ τὴν πραγ-
ματοποίησιν τοῦ σχεδίου μου, μοῦ ἐνέπνεε νέαν πίστιν.

Ἐγνώριζον καλῶς, ὅτι ἡ ἐξέλιξις, ὅπως ἀκριβῶς τὴν εἶδομεν κατὰ

τὰ τελευταῖα 20 ἕως 30 ἔτη πρὸ τοῦ πολέμου, ἦτο μοιραῖον νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κατάρρευσιν. Καὶ ὥς ἐκ τούτου ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀναλάβω τὸν ἀγῶνα ἐκ βάθρων κατὰ τῆς ἐξελίξεως ταύτης, δηλαδὴ νὰ μὴ δηλώσω ἀπλῶς : Θέλω ἡ Γερμανία νὰ ἔχῃ πάλιν ἀμυντικὰς δυνάμεις, ἕνα στρατὸν ἢ μίαν ἀεροπορίαν. Τοῦναντίον εἶχον πλήρη συνείδησιν, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀλλάξῃ κατ' ἀρχὰς ἡ ἐσωτερικὴ συγκρότησίς μας καὶ νὰ λάβῃ ἄλλην μορφήν ἢ κοινωνικὴ τάξις μας, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀφήσωμεν νὰ εἰσρεύσῃ αἷμα εἰς τὸ ἀπονεκρωμένον σῶμα τοῦ λαοῦ μας ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ὅτι διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἦσαν ἀναγκαῖαι σοβαραὶ ἐπεμβάσεις εἰς τὴν κοινωνικὴν τάξιν.

Δὲν ἐθεώρησα, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ προβῶ εἰς τὴν ἐπέμβασιν αὐτὴν εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ἤμην βέβαιος, ὅτι ἡ δύναμις θὰ ἐξησφαλιζέτο κάποτε εἰς τὸ σῶμα ἐκείνου, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχε τὴν μορφήν καὶ τὴν οὐσίαν τῆς νέας καταστάσεως. Ἡμὴν δηλαδὴ ἀποφασισμένος, ἐξορμῶν μὲ ὀλίγους ἄνδρας, νὰ δημιουργήσω μίαν κίνησιν, ἣτις ἤθελεν ἐνσωματώσῃ ἐν ἑαυτῇ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀντελαμβάνομην, ὅτι θὰ ἦτο ἀργότερον οὐσιώδες καὶ ἀναγκαῖον διὰ τὴν ὁλότητα.

Καὶ τοῦτο ἴσως δὲν ἦτο τόσον δύσκολον, ὅσον ἐνόμιζον μερικοί, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε διεφυλάχθην ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ παρειαφῇσιν εἰς τὰς τάξεις μας ἀνθρώποι ἀνάξιοι, ματαιόδοξοι ἢ ἰδιοτελεῖς. Διότι ὅστις προσῆλθε κατὰ τὰ ἔτη 1919, 1920, 1921, 1922, 1923 εἰς τὴν κίνησιν αὐτήν, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ἦτο ἕνας γνήσιος ἰδεολόγος. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἠδύναντο νὰ εἴπουν : « Αὐτὸς εἶναι τελείως μωρός, αὐτὸς θέλει νὰ ἰδρύσῃ ἕνα νέον κράτος, αὐτὸς θέλει νὰ δημιουργήσῃ ἕνα νέον στρατὸν, αὐτὸς θέλει νὰ κάμῃ τὴν Γερμανίαν πάλιν ἐλευθέραν, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἔχει οὔτε μεγάλο ὄνομα, οὔτε κεφάλαιον, οὔτε ἰδικόν του τύπον, οὔτε κόμμα, τίποτε ἀπολύτως δὲν ἔχει — μὲ μίαν λέξιν λοιπὸν εἶναι τρελλός ! »

Ἐναντίον τῆς ἀνοησίας καὶ τῆς ὀκνηρίας.

Ἐπρεπε νὰ ἦσαν γνήσιοι ἰδεολόγοι, ἐκεῖνοι ποὺ ἦλθον τότε πρὸς ἐμέ, διότι δὲν εἶχον ἀπολύτως τίποτε νὰ κερδίσουν, ἀλλὰ μόνον νὰ χάσουν, μόνον θυσίας νὰ προσφέρουν. Καὶ διὰ τοὺς σιναγωνιστάς μου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δύναμαι νὰ τὸ εἶπω αὐτό : Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τὰ ἔχασαν ὅλα, μερικοὶ δὲ καὶ τὴν ζωὴν των ἀκόμη.

Ὁ γερμανικὸς δρόμος ἀνήκει εἰς τοὺς Γερμανοὺς ἄνδρας καὶ ὄχι εἰς τοὺς ἔβραίους. Τὸν δρόμον αὐτὸν τὸν κατέκτησα διὰ τοὺς Γερμανοὺς ἄνδρας ὄχι μὲ τὴν ἐξυπνάδα τῶν δειλῶν, ἀλλὰ μὲ τὴν γενναϊότητα τῶν ριψοκινδύνων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι συνετάχθησαν τότε μετ' ἐμοῦ καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐλευθερώσουν μαζί μου τοὺς δρόμους ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μας καὶ οὐς ἀντιπάλους μας, καὶ νὰ φυτείσουν πάλιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ γερμανικὰ χρώματα εἰς τοὺς γερμανικοὺς αὐτοὺς δρόμους, εἰς τὰς γερμανικὰς ἀγοράς, τὰ χωρία καὶ τὰς πόλεις.

Ἦρχισα τὸν ἀγῶνα αὐτὸν στραφεὶς πρῶτον ἐναντίον τῆς ἀνοησίας, ἐναντίον τῆς ἀνοησίας καὶ τῆς ὀκνηρίας τῶν καλουμένων ἀνωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων μας. Τὸν ἤρχισα στραφεὶς ἐναντίον τῆς δειλίας, ἡ ὁποία ἐξηπλοῦτο παντρῷ, τῆς δειλίας, ἡ ὁποία περιεφερέτο πάντοτε ὑπὸ τὴν προσωπίδα τῆς ἐξυπνίδας, καὶ ἔλεγεν ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ ὑποκύπτῃ, ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς ὑπομονήν, ἡ ὅτι πρέπει, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ κυρίου Ἐρτσμπέργκερ : « νὰ ὑπογράψωμεν ὅλα, ὅσα μᾶς παρουσιάζουν. Τότε θὰ μᾶς συγχωρήσουν καὶ ὅλα θὰ εἶναι πάλιν ἐν τάξει. » Ἡναγκάζομην τότε νὰ παλαίω, τόσον μέσα εἰς μικροὺς, ὅσον καὶ εἰς μεγάλους κύκλους, μὲ τὴν ὑπέρμετρον αὐτὴν δειλίαν, ἡ ὁποία ἐπρωτίμα διεδήλοτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ συγκρατηθῇ.

Ποσάκις δὲν μοῦ συνέβη νὰ μοῦ ἐπιρρίπτῃ ὁ ἀστικὸς αὐτὸς κόσμος εὐθύνην λέγων : « Διατὶ γυρνᾶτε εἰς τοὺς δρόμους ; Δὲν βλέπετε ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν τὸ θέλουν, ὅτι αὐτὸ προκαλεῖ ἐπεισόδια ; — Διατὶ λοιπὸν ; Ἀποσυρθεῖτε, μείνετε ἡσυχοὶ ! Ἡμεῖς ὅμως δὲν ἐμείναμεν ἡσυχοὶ. Τοῦναντίον, ἐγὼ κατήρτισα τότε τὸ πρόγραμμα :

Ἡ λαϊκὴ κοινότης πρὸ ἐμποδίων.

Καὶ ἤμην τότε ὑποχρεωμένος νὰ ἐξακολουθῶ τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶσαν ἀτομικῶν συμφερόντων. Ὁ ἀριστερὸς μοῦ ἔλεγε : « Αὐτὸ εἶναι ἐναντίον τῶν συμφερόντων μου. Ἐγὼ ἔχω ταξικὸν συμφέρον, καὶ τὸ ταξικὸν αὐτὸ συμφέρον μὲ ὑποχρεώνει νὰ παραμερίσω τὸν ἄλλον ! » Καὶ ὁ ἄλλος ἀπήντα : « Κύριε, παραμείνατε μακριὰν ἀπὸ ἡμᾶς. Ἡμεῖς ἔχομεν τὰ παλαιὰ μας συμφέροντα κοινωνικῆς θέσεως. » Ἡναγκάζομην νὰ στρέφωμαι ἐναντίον καὶ τῶν δύο παρατάξεων. Καὶ ἐπάνω ἀπ' ὅλα τὰ συμφέροντα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὥς νὰ εἶχον ἀγκυροβολήσει μέσα εἰς τὴν κοινωνικὴν θέσιν ἢ εἰς τὴν

τάξιν, νὰ ἔχη κανεὶς νὰ τοποθετήσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ, τῆς ἀδαιορέτου αὐτῆς κοινότητος.

Ὅλα αὐτὰ φαίνονται σήμερον αὐτονόητα, οἱ παλαιοὶ δμως συναγωνισταὶ μου γνωρίζουν, ὅτι δὲν ἦτο τόσον αὐτονόητον νὰ βάλῃ κανεὶς εἰς τὰ στενὰ κεφάλια τῶν ἀριστερῶν καὶ τῶν δεξιῶν τὴν παγκοίμως γνωστὴν αὐτὴν ἀλήθειαν. Ἄλλοι δὲν ἤθελον νὰ παραδεχθοῦν τὴν ἰδέαν αὐτὴν ἀπλῶς καὶ μόνον ἐκ πείσματος: «Τί! Θὰ σπᾶσουμε τὸ κεφάλι τῶν ἄλλων νὰ τὴν βάλουμε μέσα!», ἦτο τὸ σύνθημά των. Καὶ ἄλλοι δὲν ἤθελον νὰ τὴν παραδεχθοῦν ἀπὸ ἀνοησίαν ἢ ἀπὸ πνευματικὴν ὀκνηρίαν, διότι ἔλεγον: «Αὐτὸ ὥς τώρα ἦταν ἔτσι. Γιατὶ πρέπει τώρα νὰ τὸ ἀλλάξωμε ἀποτόμως; Γενικῶς, δὲν ἡμπορεῖς νὰ ἀπαιτῆς ἀπὸ ἑμένα νὰ ὑπάγῃ ἑξαφνα μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ. Αὐτὸ ἀπλούστατα δὲν ἡμπορῶ νὰ τὸ κάνω. Στὸ τέλος θὰ μοῦ ζητήσετε νὰ καθήσω μαζὶ τους καὶ μέσα στὸ τραμ. Ὅταν εἶναι κάτι σωστό, εἶμαι φυσικὰ καὶ ἐγὼ τῆς ἰδίας γνώμης: πρέπει νὰ εἴμεθα ἕνας ἡνωμένος λαὸς ἀδελφῶν, ἀλλὰ κρατήστε τὰς ἀποστάσεις. Ὅχι πολὺ κοντὰ καὶ πρὸ παντὸς μόνον στάς ἐκλογὰς μαζὶ. Ποτὲ ἄλλοτε!»

Δὲν ἦτο λοιπὸν τόσον εὐκόλον νὰ προσελκύσῃ κανεὶς μέσα ἀπὸ τὸν λαὸν αὐτὸν τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. Καὶ πόσοι πάλιν δὲν μ' ἐγκατέλειψαν ἀργότερον. Διότι, συμπατριῶται μου, τὸ ὅτι ἤρχοντο πρὸς ἐμὲ δὲν ἐσήμενεν, ὅτι καὶ θὰ ἔμενον παρὰ τὸ πλευρόν μου. Ἐνίστε κατάρθωνα νὰ κερδίσω εἰς τινα τόπον πεντήκοντα ἕως ἑξήκοντα ἀνθρώπους, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν ἐκ τῶν πεντήκοντα ἢ ἑξήκοντα αὐτῶν δὲν ἐναπέμενον παρὰ ἑξ, ἐπτά ἢ ὀκτὼ μόνον.

Ἐπρεπε ν' ἀρχίσωμεν πάλιν ἐξ ἀρχῆς. Ἀλλὰ τότε εἶχον καταρτίσει ἕνα σχετικὸν ὑπολογισμόν: Ἐὰν κερδίσω μόνον 100 καὶ ἐναπομείνουν μόνον 10, οἱ δὲ ἄλλοι 90 μ' ἐγκαταλείψουν, τότε, ἐὰν κερδίσω 1000 θὰ μοῦ μείνουν οἱ 100, ἐὰν κερδίσω 10.000 θὰ μοῦ μείνουν οἱ 1000 καὶ βαθμυδὸν ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων, οἵτινες θὰ μοῦ ἔμενον πιστοί, θὰ ἐγένετο μεγαλύτερος, καὶ ἐὰν κάποιος μ' ἐγκαταλείψῃ διὰ δευτέραν ἢ τρίτην φορὰν, ἴσως θὰ ἐντραπῇ νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ καὶ διὰ τετάρτην. Τότε θὰ μείνῃ ἀσφαλῶς παρὰ τὸ πλευρόν μου. Τοιοῦτοτρόπως θὰ κατορθώσω μὲ μεγάλην ὑπομονὴν νὰ συμπήξω μίαν νέαν λαϊκὴν κοινότητα εἰς τὸ Γερμανικὸν Ράιχ. Οἱ ἄλλοι ἂς γελοῦν καὶ ἂς εἰρωνεύονται ὅσο θέλουν. Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον. Δύνανται νὰ μᾶς πολεμήσουν. Καὶ

αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδιάφορον. Τότε καὶ ἡμεῖς θ' ἀμυνθώμεν. Λέν θ' ἀπομακρυνθώμεν ἀπὸ τὸν δρόμον, δὲν θὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰς θέσεις μας, ἀλλὰ θ' ἀγωνισθώμεν, ἕως ὅτου εἴτε θὰ πέσωμεν ἡττημένοι εἴτε οἱ ἄλλοι θὰ τραποῦν εἰς φυγὴν καὶ θὰ μᾶς ἀφίσουν τὴν ὁδὸν ἐλευθέραν.

Αἱ ἀρχαὶ αὗται εἶναι σήμερον δι' ἡμᾶς τοὺς ἐθνικοσοσιαλιστὰς αὐτονόητοι, ἀλλὰ τότε ἦσαν τελείως νέαι ἰδέαι καὶ γνώσεις, αἵτινες ὑπὸ πολλῶν οὔτε κατενοοῦντο, οὔτε ἐθεωροῦντο ὡς αὐτονόητοι.

Τότε προσετέθη εἰς τὰ ἀνωτέρω καὶ κάτι ἄλλο: Ἡ κατηραμένη παράδοσις, μὲ τὴν ὅποσαν ἐμεγάλωσεν ὁ καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἀπὸ τὴν ὅποσαν ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπαλλαγῇ, καὶ ἐν γένει ὀλόκληρον τὸ πρόβλημα τοῦτο τῆς ἀγωγῆς, αὐτὰ τὰ τοσόφλια τῶν αἰγῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπαλλάσσεται κανεὶς δυσκολώτερον παρὰ ἀπὸ καίθε τι ἄλλο, ἡ ἰδέα ὅτι εἶναι γαλαζοαίματος καὶ συνεπῶς ὅτι δὲν δύναται νὰ συνναστρέφεται μὲ τὸν λαόν, διὰ τὸν λόγον ὅτι κατὰγεται ἐξ ἰδιαιτέρου κοινωνικοῦ στρώματος, καὶ ὅτι ὁ ἄλλος δὲν δύναται πάλιν νὰ τὸ πράξῃ, διότι προέρχεται ἐξ ἄλλου στρώματος.

Ἦτο ἀγὼν ἐναντίον παρθόσεων καὶ φυσικὰ ἐναντίον τῶν στοιχείων τῆς ἀγωγῆς, τὰ ὁποῖα εὐκόλως συνέχουν μὲ τὴν ἁξίαν τοῦ ἀνθρώπου, διότι ἔλεγον: «Μὰ δὲν μπορεῖτε ν' ἀπαιτήσετε ἀπὸ ἑμένα τὸν μορφωμένον νὰ ἀνῆκῃ εἰς μίαν τοπικὴν ὁμάδα, τῆς ὁποίας προῖσταται ἕνας ἡμερομίσθιος ἢ κάτι παρόμοιον.» Ἐδέησε νὰ δώσω ἐν πρώτοις νὰ ἐννοήσουν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι τὸ ἡγεῖσθαι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὸ ἀφηρημένον εἰδέναι, τὸ ὁποῖον ἀποκτῶμεν εἰς τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα.

Τὸ εἰδέναι διδάσκεται καὶ μετοχετεύεται ὁ Θεὸς γνωρίζει κατόπιν πόσον χρόνον μελέτης. Τὸ ἡγεῖσθαι εἶναι ἔμφυτον καὶ ἐπιβάλλεται πάντοτε. Τὸ νὰ ἐπιτύχωμεν δὲ μεταξὺ τῆς φυσικῆς προδιαθέσεως τοῦ ἡγεῖσθαι καὶ τοῦ ἀναγκαίου εἰδέναι κάποιον συναρμονισμόν, αὐτὸ ἦτο τὸ μέγα πρόβλημα, τοῦ ὁποίου ἐπετεύχθη ἡ λύσις.

Τὸ σημεῖον τοῦτο οὐδόλως εἶχεν ἐννοηθῇ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἦτο ἀγὼν ἐναντίον ὅλων σχεδὸν τῶν συνηθειῶν τῆς ζωῆς, πλην δὲ τούτου καὶ ἀγὼν στρεφόμενος ἐναντίον φυσικωτάτων συμπερόντων. Ὁ ἕνας ἔλεγε: «Καλὰ εἶναι ὅλ' αὐτά, ἀλλ' ἐὰν ταχθῶ παρὰ τὸ πλευρόν του, θὰ χάσω τὴ δουλειά μου». Καὶ ὁ ἄλλος: «Θὰ μὲ πετάξουν ἀπὸ τῆς θέσεως μου. Οἱ συνάδελφοί μου δὲν θὰ τὸ ἀνεχθοῦν».

Πιστεύσατέ με, συμπατριῶται μου, τότε ἦτο ἡρωϊσμός νὰ

γίνη κανείς ο πρώτος εθνικοσοσιαλιστής εις ἓν ὄρυχειον ἢ εις ἔργο-
στάσιον, ἀλλ' ἐπίσης ἦτο σχεδὸν ἡρωϊσμός νὰ γίνη κανείς ο πρώτος
εθνικοσοσιαλιστής εις ἓνα σαλόνι, λόγῳ τοῦ ὅτι οἱ μὲν ἠπειλοῦντο σω-
ματικῶς καὶ οἱ ἄλλοι πνευματικῶς. Καὶ δὲν γνωρίζω ποῖον εἶναι τὸ
χειρότερον: μία σωματικὴ ἀπειλὴ ἢ μία πνευματικὴ ἀμβλυνσις, ἢ ὁ-
ποία, ὑπὸ ὠρισμένης συνθήκας, ἐκμηδενίζει ἴσως τὸν ἄνθρωπον πε-
ρισσότερον παρὰ μία σωματικὴ κάκωσις. Ὑπῆρξαν ἰδεολόγοι ἐκεῖ-
νοι, οἵτινες προσῆλθον πρὸς ἡμᾶς. Καὶ ἐν προκειμένῳ ἐπιθυμῶ ἀκόμη
νὰ εἶπω καί τι:

Ἕνας καλὸς εθνικοσοσιαλιστής εἶναι ὁ καλύτερος στρατιώτης.

Οἱ ἥρωες αὐτοὶ εις τὴν πραγματικότητα ἐξηκολούθησαν τὸν πό-
λεμον τοῦ 1914—18. Ἀργότερον αὐτὸ τὸ παρέστησαν πολὺ συχνά, ὥς
ἐὰν οἱ στρατιῶται νὰ ἦσαν ἄλλο πρᾶγμα, καὶ τὸ κόμμα ἄλλο. Ὅχι,
αὐτοὶ ὑπῆρξαν κάποτε οἱ στρατιῶται, καὶ μάλιστα οἱ καλύτεροί
στρατιῶται! Ἐκεῖνοι δηλαδὴ οἱ αἰώνιοι στρατιῶται, οἱ ὅποιοι δὲν
ἤθελον καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπομείνουν τὴν ὑποταγὴν, ἀκριβῶς ὅπως
ἔχω σήμερον τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἕνας πραγματικῶς καλὸς εθνικοσο-
σιαλιστής θὰ εἶναι καὶ εἰς τὸ μέλλον ὁ καλύτερος στρατιώτης.

Καὶ τώρα προσετέθησαν οἱ ὁργανωμένοι ἀντίπαλοι. Οὗ-
τοι ἦσαν ἀρχικῶς 46 ἢ 47 κόμματα. Τοῦτο ἐκυμαίνεται ἀναλόγως τοῦ
ἂν οἱ ποδηλατισταὶ ἢ οἱ μικροκηπουροὶ ἢ οἱ μικρονοικοκυραῖοι ἢ ὅποι-
οιδήποτε ἄλλοι ἄνθρωποι εἶχον συγκροτηθῇ εἰς κόμματα. Ἀλλὰ πολλὰ
κις ἔφθαναν εἰς ἀριθμὸν τὰ 46 κόμματα. Ὁργανωμένη ἐχθρότης!

Καὶ ἐδῶ πάλιν εἶχομεν νὰ κάμωμεν μὲ τοὺς γραμματεῖς τῶν κομ-
μάτων, τοὺς λειτουργούς των, ποὺ διέβλεπον φυσικὰ εἰς ἡμᾶς τὴν κα-
ταστροφὴν ὁλοκλήρου τῆς ὑπάρξεώς των. Διότι τί θὰ ἐγίνετο ἐπὶ τέ-
λους ἕνας ὁλόκληρος κόσμος ἀστικῶν κομμάτων, ἀντιπροσωπευόμενος
ὑπὸ τῶν συνδίκων του, τῶν γραμματέων τοῦ κόμματος, καὶ τί θ' ἀπε-
γίνετο ὁ προλεταριακὸς κομματικὸς κόσμος, ὁ ἀντιπροσωπευόμενος ὑπὸ
τῶν ἀρχηγῶν τῶν συνμοσπογδιῶν καὶ ὑπὸ τῶν γραμματέων καὶ πάλιν
τοῦ κόμματος; Ἐὰν αἴφνης ἤρχετο κάποιος καὶ ἔλεγε: «Ὅλος αὐτὸς
ὁ ἀγὼν εἶναι μία φανερά παραφροσύνη. Φιλονικεῖτε διὰ καί τι, τὸ ὅποι-
ον οὐδένα θὰ ὠφελήσῃ. Ὅφείλετε νὰ κατέλθετε ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ βα-
θροῦ σας. Δὲν θὰ ἠμπορέσετε νὰ τὰ καταφέρετε ἐπ' ἀπειρον χωρὶς ὁ

ἕνας νὰ βοηθῇ τὸν ἄλλον. Ἀφήσατε λοιπὸν τὴν φιλαρίαν καὶ συνεν-
νοήθητε λογικώτερον, ἀντὶ νὰ ἐκμηδενίζεσθε ἀμοιβαίως!»

Τοῦτο ἦτο δυνατόν φυσικὰ νὰ τὸ εἶπη κανείς εἰς ἓνα ἄτομον.
Νὰ λεχθῇ ὅμως αὐτὸ εἰς ἓνα γραμματεῖα κόμματος, θὰ ἐσήμαινε νὰ
ἐμβάλῃ τις ἀμέσως τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰς ὑποψίας. Αἱ ὑποψίαι ὅμως
θὰ τὸν ὠδήγουν εἰς τὴν ἐπίγνωσιν, ὅτι δι' αὐτοῦ ἐχάανετο ὁλόκληρος ἡ
ὑπαρξίς του. Ἐὰν ἀπαξ παραδεχθῶ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ διενεργοῦνται
πολιτικοὶ ἀγῶνες διὰ λόγους θρησκευτικούς, τότε ποῦ θὰ ὑπάγῃ ὁ ἐν-
διαφερόμενος τοῦ Κέντρου, ποῦ θὰ ὑπάγουν οἱ γραμματεῖς τῶν συνο-
μοσπονδιῶν καὶ οἱ σύνδικοι; Καὶ πρὸ παντὸς ποῦ θὰ ὑπάγουν οἱ ἀγα-
πητοὶ ἐβραῖοι, οἱ ὅποιοι ἔχουν καὶ εἰς τὰ δύο στρατόπεδα τοὺς
ἐνδιαφερομένους των, οἱ ὅποιοι διηύθυνον τόσον τοὺς καπιταλιστάς,
ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν τοὺς ἀντικαπιταλιστάς, καὶ οἱ ὅποιοι
εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν εἶχον δύο ἀδελφούς, ἓνα εἰς ἐκά-
στην τῶν δύο παρατάξεων;

Ἄθραυστος κοινότης.

Συμπατριῶται μου! Ὅταν ἤρχισα τότε τὸν ἀγῶνα αὐτόν, εἶχον
συνειδησιν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀγῶνος ἐναντίον ἐνὸς ὁλοκλήρου κό-
σμου, καὶ πόσον δύσκολος ἦτο ὁ ἀγὼν οὗτος; δύνανται νὰ τὸ γνωρί-
ζουν μόνον οἱ παλαιοὶ μου συναγωνισταί.

Δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι δι' ἐμὲ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1914 ὁ πόλεμος δὲν
εἶχε τελειώσει. Ἐγὼ ἐσυνέχισα τὸν ἀγῶνα, μόλις ἠδυνήθην νὰ ὁμιλή-
σω καὶ διέσχισα τὴν χώραν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ὁμίλησα ἐπανελημ-
μένως, εἰργάσθην, μοναδική μου δὲ σκέψις ἦτο πάντοτε ν' ἀπολυτώ-
σω τὸν Γερμανικὸν λαὸν ἀπὸ τὸν καταταμαχισμόν, νὰ τὸν ἀποσπᾶσω
ἀπὸ τὸν λήθηργόν του, νὰ τὸν ξυπνήσω ἀπὸ τὸν ὕπνον του, καὶ νὰ
τὸν συγκροτήσω πάλιν εἰς μίαν ἐνσυνειδητὸν δύναμιν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐτῶν αὐτῶν δὲν εὔρον μόνον πολιτικούς
συναγωνιστάς, ἀλλὰ καὶ ἀναριθμήτους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐβο-
ήθησαν μόνον διὰ τῆς ἀγασίας των. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, οἱ ὅποιοι
ἔδωσαν τὴν ζωὴν των διὰ τὸ κόμμα, τὸ ὅποιον ἦτο δι' αὐτοὺς τὸ πᾶν.
Οἱ ἄλλοι, π.χ. οἱ κακομοιριασμένοι ἐκεῖνοι ἀστοί, οὐδόλως ἠδύναντο
νὰ ἐννοήσουν τί ἐσήμαινεν ὁ εθνικοσοσιαλισμός διὰ τόσας οἰκογενεί-
ας, διὰ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν ἐσχέπτοντο

μόνον τὸ κίνημά των αὐτό, οἱ ὅποιοι ἔδωσαν τὸ πᾶν δι' αὐτό, οἱ ὅποιοι εἰσγάγοντο δι' αὐτὸ καὶ προσέφεραν κάθε θυσίαν δι' αὐτό!

Σήμερον ὁλόκληρον τὸ ἔθνος τὸ γνωρίζει. Διότι, τι ἀπετέλει πρὶν μικρὰς μόνον ὁμάδας, τοῦτο εἶναι σήμερον τὰ ἑκατομμύρια τῶν Γερμανῶν συμπατριωτῶν, οἱ ὅποιοι σπεύδουν εἰς τὰ γραφεῖα συγκεντρώσεως θερμῶν ἐνδυμάτων, καὶ δίδουν τώρα, ὡς μέλη τῆς κοινότητός μας, διὰ τὸν στρατὸν μας, διὰ τοὺς στρατιώτας μας, τὰ τελευταῖα γουναρικά των ἢ τὰ πουλόβερ των.

Τὰ πάντα διὰ τοὺς στρατιώτας!

Τὴν εὐτυχίαν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἔχουν σήμερον ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, νὰ δύνανται δηλαδὴ νὰ ὑπηρετοῦν μίαν ὑπόθεσιν, νὰ δύνανται νὰ προσφέρουν θυσίας δι' αὐτήν, τὴν εὐτυχίαν αὐτήν τὴν εἶχον τότε μόνον ὅλλοι ἐθνικοσοσιαλισταὶ τῆς κινήσεώς μας. Πόσον μεγάλη ἦτο ἡ εὐτυχία των, δύνανται νὰ κατανοήσουν μόνον αὐτοί, οἱ ὅποιοι σήμερον δύνανται νὰ εἶπουν διὰ τὸν ἑαυτὸν των: Κάμνω τὰ πάντα διὰ τὸν λαόν μου, τὰ πάντα διὰ τοὺς στρατιώτας μας, διὰ νὰ δυνηθῶν νὰ ἀνθέξουν εἰς τὸν ὑπὲρ ὅλων ἡμῶν ἀγῶνα των!

Ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν τότε μικρὰν κίνησίν μας, ἐδημιουργήθη ἡ γερμανικὴ λαϊκὴ κοινοτης. Ναὶ μὲν βραδέως, πάντως ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἄλλως. Ἐχρειάζετο χρόνον. Ἄλλ' ἐδημιουργήθη. Ὁ ἀγὼν οὗτος διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ λαοῦ μας δὲν διεξήχθη βεβαίως ἄνευ διακοπῶν, μὲ μίαν δηλαδὴ ὁμοιόμορφον ἀνιοῦσαν γραμμὴν. Ἦλθον πάλιν ἡμέραι φοβερᾶς ἀμηχανίας, περίοδοι μεγάλων ὁπισθοδρομήσεων. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ σᾶς ἐνθυμίσω τὸ ἔτος 1923.

Ἡγωνίσθη τότε. Εἰς τὰς περιοχὰς τοῦ Ρούρ εὐρίσκοντο οἱ ἐχθροὶ μας. Ἡ Γερμανία εἶχε καταστραφῇ ἐκ τοῦ πληθωρισμοῦ. Ὁλόκληρος ὁ γερμανικὸς λαὸς ἐφαίγετο νὰ περιέρχεται εἰς μίαν ἀπαθλίωσιν ἄνευ προηγουμένου. Καὶ ἐπάνω ἀπ' ὅλα, ἐθριάμβευεν ὁ ἑβραῖος. Ἀπεκρίμζε κέρδη ἀπὸ τὴν δυστυχίαν μας. Τότε προσεπάθησα ὡς ἄνδρας ν' ἀναλάβω τὰ ἥνία τῆς διοικήσεως, διὰ νὰ θέσω φραγμὸν εἰς τὰ ἀνωτέρω. Τὴν στιγμὴν ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπίστευσα, ὅτι θ' ἀνελάμβανον τὴν Ἀρχήν, ἡ τύχη μὲ ἔρριψε κατὰ γῆς... καὶ ἀντὶ νὰ ἔλθω εἰς τὴν Ἀρχὴν ἐπῆγα εἰς τὴν φυλακὴν.

Τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ἡ κίνησίς μας ἔπρεπε νὰ διατηρηθῇ. Φυσικὰ δὲ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Καὶ τώρα μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ εἶπω, ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην, μόλις συνῆλθον, ἐπῆρα πάλιν νέον θάρρος καὶ ἐπανέκτησα τὴν παλαιάν μου πίστιν.

Οἱ ἐχθροὶ μου ἔλεγον: «Τώρα εἶναι νεκρός! Δὲν πρέπει οὐδὲν νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, οὐδὲ κἂν νὰ τὸν ἀναφέρωμεν εἶναι ἀνάγκη. Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς εἶναι μία λήξασα ὑπόθεσις.» Μετὰ 13 ὅμως μῆνας ἐπανῆλθον καὶ ἤρχισα πάλιν ἐξ ἀρχῆς. Καὶ πιστεύω, ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ ἀποφασιστικώτερον γεγονός διὰ τὸ κόμμα μας.

Τὸ προνόμιον τῶν ἰσχυρῶν.

Οἷος δὴ ποτε ἀδυνατούλης δύναται νὰ δρέπῃ νίκας, ἀλλὰ μόνον οἱ ἰσχυροὶ δύνανται νὰ ὑπομένουν τὰ κτυπήματα τῆς μοίρας. Ἡ Θεία Πρόνοια ὅμως δίδει τὸ τελευταῖον καὶ μεγαλύτερον βραβεῖον μόνον εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὑποφέρουν τὰ κτυπήματα τῆς μοίρας.

Ἐλαβον τότε, κατὰ τὴν περίοδον τῆς κινήσεώς μου, τὸ πρῶτον σοβαρόν, ἰσχυρότατον κτύπημα. Ὀλίγα ἔτη βραδύτερον τὸ κτύπημα τοῦτο ὑπερενικήθη. Μόνον οἱ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην παραστᾶται μοι γνωρίζουν τί ἐστοίχισεν τοῦτο εἰς ἐργασίαν καὶ ἀντοχὴν νεύρων.

Ἄλλ' ἐκέρδισα ὡσαύτως καὶ τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν ἑαυτὸν μου, οὕτως ὥστε τίποτε πλέον, ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν εἶναι αὐτό, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μὲ κλονίσῃ, τίποτε δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μὲ συνταράξῃ.

Ἐπομένως διακράττει σφάλμα ἐκεῖνος ὁ ὅποιος φρονεῖ, ὅτι δύναται νὰ μὲ φοβίσῃ ἡ ἀκώμη καὶ νὰ με καταπλήξῃ μὲ κάτι. Ἐχω ἐνστερνισθῇ τοῦς λόγους ἐνὸς μεγάλου Γερμανοῦ φιλοσόφου: «Κτύπημα, τὸ ὅποιον δὲν ἀνατρέπει ἓνα ἰσχυρὸν ἄνθρωπον, τὸν καθιστᾷ ἔτι ἰσχυρότερον».

Καὶ τὸ ἐξωτερικόν; Πῶς μᾶς συμπεριφέρθη τότε; Οὐδόλως μᾶς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, διότι ἐλάμβανεν ὁδηγίας ἀπὸ τοὺς διπλωμά-

τας του και οι διπλωμάται εκυκλοφοροῦσαν εἰς κύκλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἡμεῖς οἱ ἐθνικοσοσιαλισταὶ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ κυκλοφορῶμεν, καὶ δὲν ἠθέλαμεν νὰ κυκλοφορῶμεν, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἐπετρέπετο νὰ κυκλοφορῶμεν. Οἱ διπλωμάται οὗτοι ἀπέστειλαν εἰς τὰς Κυβερνήσεις αὐτῶν θαυμασίας ἐκθέσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀπεκάλυπτον ὁλόκληρον τὸ παιγνίδι τῶν Δυνάμεων τοῦ Ράιχ, παρεῖδον ὅμως τὴν δύναμιν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἦτο προωρισμένη μίαν ἡμέραν νὰ κατακτήσῃ ὁλόκληρον τὸ Ράιχ. Οὗτοι μετεχειρίζοντο τὴν Γερμανίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχε καθόλου ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός.

Πῶς ὅμως τώρα μετεχειρίσθησαν οὗτοι αὐτὴν τὴν Γερμανίαν; Τὴν Γερμανίαν των! Τὴν δημοκρατικὴν των Γερμανίαν! Τὸ τέκνον τὸ ὅποιον ἐγέννησαν κάποτε, τὸ ἔκτρωμα τῆς κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας, τοῦ Συντάγματος τῆς Βαϊμάρης καὶ τῆς νομοθεσίας τῶν Βερσαλλιών! Πῶς κακομετεχειρίσθησαν τὸ τέκνον τοῦτο, τὸ κατεδυνάστευσαν καὶ τὸ κατεπίεσαν! Ἄν σήμερον ὑποκρίνονται, ὅτι στρέφονται ἐναντίον ἡμῶν τῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν ἢ ἀποκροοῦν τὴν ἐθνικοσοσιαλιστικὴν Γερμανίαν, ἐρωτῶμεν:

Τί δὲν ἔκαμαν οὗτοι κατὰ τῆς δημοκρατικῆς Γερμανίας; Ἐν προκειμένῳ ὑπάρχει ἀπλῶς μία διαφορὰ: Ἡμᾶς δὲν δύνανται διόλου νὰ μᾶς καταπιέσουν, ἠδύναντο ὅμως νὰ πιέζουν τὴν δημοκρατικὴν Γερμανίαν!

Ὁ ὑδέποτε ἔδωκα σημασίαν εἰς τὰς περὶ ἐμοῦ κρίσεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Μὲ ἀφίνουν τελείως ἀδιάφορον. Ἐὰν κάποτε μὲ ἐπαινέσουν οἱ ἐχθροί μου, τότε ὁ γερμανικὸς λαὸς δύναται νὰ μὲ στείλῃ στὸν διάβολον. Τοῦτο ἐπομένως ἦτο ἀδιάφορον τόσον δι' ἡμᾶς, ὅσον καὶ δι' ἐμέ. Οὗτοι ὅμως κακομετεχειρίσθησαν τὴν δημοκρατικὴν Γερμανίαν, τὴν Γερμανίαν αὐτήν, ἡ ὁποία εἰσῆλθεν ἔρπουσα εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, ἡ ὁποία ἐκλαυθμύριζε καὶ ἐπαιτοῦσε, συνῆπτε δάνεια τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ ὅμως ἤρκεϊτο ἀπλῶς μέ τινα ψυχία, πίπτοντα πέριξ τῆς τραπέζης τῶν καλουμένων τούτων εὐπόρων.

Τοὺς μετεχειρίσθησαν πράγματι ὡς φουκαράδες, οἱ ὁποῖοι ὅμως εἰς ἀντάλλαγμα ἔχαιρον τοῦ προνομίου νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ παρακάθηνται εἰς τὴν Γενεύην. Τοῖς ἠρνήθησαν ὅλα τὰ ἀν-

θρώπινα δικαιώματα, εἶχον ὅμως οὗτοι τὴν τιμὴν νὰ λαμβάνουν πότε πότε μέρος εἰς τινα διεθνῇ Διάσκεψιν, ἢ καὶ νὰ ἔχουν μάλιστα τὸ δικαίωμα νὰ προεδρεύουν αὐτῆς. Κατὰ τὴν περίσδον ταύτην ἐκακοποίησαν τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, οὐδόλως ἐνδιεφέρθησαν δι' αὐτό, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἠδύναντο νὰ ὁμιλοῦν περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως ἄλλων ἐθνῶν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν τῆς Γενεύης καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ εὐχαριστημένοι.

Ὁ ἀφοπλισμός: Ὁταν λέγουν σήμερον, αὐτὴ ἡ Γερμανία, αὐτὴ ἡ ἐθνικοσοσιαλιστικὴ Γερμανία μᾶς ἐξηγάγκασε νὰ ἐξοπλισθῶμεν, τοῦτο ἀποτελεῖ χονδροειδὲς ψεῦδος.

Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐγὼ τοῖς ὑπέβαλον πολλάκις προτάσεις ἀφοπλισμοῦ, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχε μία Γερμανία, ἡ ὁποία οὐδένα διέθετεν ἐξοπλισμόν. Διατὶ δὲν ἀφωπλίσθησαν τότε καὶ αὐτοὶ ἐπίσης; Ἡδύναντο βεβαίως νὰ τὸ πράξουν.

Ἡ μήπως ἐπίστευαν, ὅτι ἴσως ὁ Στρεζεμαν ἢ ὁ Μάρεξ ἢ οἰοσδήποτε ἄλλος τῶν κυρίων ἐκείνων Βίρτ, Μπάουερ, Ἐμπερτ, Σάιντεμαν καὶ λοιπῶν θὰ ἐκήρυττον τὸν πόλεμον κατὰ τῆς οἰκουμένης; Ὅχι, τοῦτο δὲν δύνανται νὰ προβάλλουν ὡς ἐπιχείρημα εἰς κανένα. Οὔτε ἄλλωστε τὸ ἐπίστευσαν ποτὲ καὶ οἱ ἴδιοι. Τότε λοιπὸν ἠδύναντο ν' ἀφοπλισθοῦν. Δὲν τὸ ἔπραξαν.

Ἀπεναντίας διεξήγαγον πολέμους. Οἱ μὲν ἐγκαθιδρύνοντο ἐδῶ, οἱ δὲ ἐκεῖ. Οἱ Ἀγγλοὶ δὲν ἐσκοτίσθησαν πλέον διὰ τοὺς Εὐρωπαίους συμμάχους των. Ἐξηπάτησαν τοὺς Ἀρabas ὅσον ἀφορᾷ τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεώς των, ἀπέναντι δὲ τῶν Ἰνδῶν, εἰς τοὺς ὁποίους, ὅταν τοὺς ἐχρειάζοντο εἰς τὸν πόλεμον, εἶχον δώσει ὑποσχέσεις, παρέβησαν πάλιν βραδύτερον πάντα τὰ ὑπεσχημένα ἄνευ πολλῶν διατυπώσεων.

Ἐγνώριζον ὅμως ἐπακριβῶς, διατὶ ἡ Γερμανία ὑπερχεοῦτο νὰ ἀφοπλισθῇ! Διότι, πόσα κακὰ δὲν ἐπροξένησαν εἰς τὴν Γερμανικὴν ταύτην Δημοκρατίαν! Καὶ ποῦ εὐρίσκειτο τότε, ἐνώπιον τῆς τερραστίας ἀνεργίας καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἀθλιότητος, ἡ διεθνὴς οἰκονομικὴ βοήθεια, ποῦ εὐρίσκοντο τότε οἱ παντογνώσται αὐτοὶ;

Όταν σήμερα ἀναγινώσκω εἰς τὴν ἐφημερίδα, ὅτι ὁ κύριος Πρόεδρος Ροϋζβελτ δηλοῖ, ὅτι ἡ Ἀμερικὴ θὰ παρίσχη εἰς τὸν κόσμον νέον οικονομικὸν σύστημα, τὸ σύστημα τοῦτο θὰ εἶναι νέον βεβαίως, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀθλιον, ἥτοι θὰ εἶναι τὸ σύστημα μὲ τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Πρόεδρος Ροϋζβελτ ἐχρεωκόπησεν ἤδη τόσον, ὥστε τελικῶς ἐπίστευσεν, ὅτι μόνον διὰ τινος πολέμου ἡδύνατο νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν λαϊκὴν δικαιοσύνην. Οὕτω καὶ ὁ γερμανικὸς λαὸς δὲν ἔλαβεν ἀπὸ οικονομικῆς ἀπόψεως ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον τοῦ παρέσχον κάποτε ἐλπίδας ὅτι θὰ ἐλάμβανε, διὰ τῆς Συνθήκης τῶν Βερσαλλιών.

Ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἐξουσίαν.

Τοῦναντίον: Ἡ ἀνεργία ἐξηκολούθει καὶ διαρκῶς καθίστατο μεγαλυτέρα. Τὰ ἀπὸ τοῦ 1923 μέχρι τοῦ 1930 διαρρέυσαντα ἔτη ἦσαν ἔτη συνεχῶν πειραματισμῶν, διαρκοῦς οικονομικῆς καταπτώσεως, ἀδιακόπου ἀπωλείας οικονομικῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπωλείας ἐπίσης τῆς οικονομικῆς αὐτοῦ οὐσίας. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἦτο κανεῖς ὑποχρεωμένος, κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα, νὰ τὰ βλέπῃ ἀπαθῶς.

Ἐναντίον τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἠγωνίσθην. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἔτῶν τούτων, συμπατριῶται μου, ἐδέχθημεν πολλὰ πλήγματα. Ἀπαγόρευσις τοῦ κόμματος. Κατόπιν πάλιν ἐπὶ δύο ὁλόκληρα ἔτη δὲν εἶχον γενικῶς τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσω. Μετ' ὀλίγον διελύοντο ἐκ νέου τοπικαὶ ὁμάδες, βραδύτερον δὲ πάλιν ἀπηγορεύετο ἡ κίνησις εἰς ὅλα τὰ ὁμόσπονδα γερμανικὰ κράτη. Μὲ ὀλίγας λέξεις ἕνας διαρκὴς ἀγὼν μὲ ἀδιάκοπα πλήγματα. Ἐπὶ τέλους ἦλθε κατόπιν ὁ Σεπτέμβριος τοῦ 1930 καὶ εἰσῆλθομεν μὲ 106 βουλευτὰς πλέον ἑνός, ἥτοι μὲ 107 ἄνδρας εἰς τὸ Ράϊχσταγ.

Θὰ ἔπραξε βεβαίως τότε νὰ μᾶς καλέσουν, ὅπως μετὰσχόμεν τῆς Κυβερνήσεως! Τοῦναντίον! Τότε τὸ πρῶτον ἤρχισεν ἡ πραγματικὴ καταπίεσις, ἣτις ἠῤῥῆξεν ἀδιακόπως. Ἦτο ἕνας συνεχὴς ἀγὼν, ὁ ὁποῖος τῶρα πλέον ἔκαμε χρῆσιν καὶ τῆς τρομοκρατίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀπωλέσαμεν πολυτίμους συντρόφους τοῦ κόμματος, οἵτινες πάντες ἐδολοφονήθησαν μὲ πανουργίαν. Πλέον τῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων ἐθνικοσοσιαλιστῶν ἐτραυματίσθησαν κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα. Κατόπιν ἦλθε τὸ ἔτος 1932. Ἡ πρώτη Προεδρική ἐκλογὴ

Μία ἀποτυχία. Ἡ δευτέρα Προεδρική ἐκλογὴ παρουσίασε καὶ πάλιν τὸ κόμμα εἰς δὴν αὐτοῦ τὴν μαχητικὴν ἀξίαν. Κατόπιν ἀκολουθοῦν ἐκλογαὶ ἐπὶ ἐκλογῶν, πλήγματα ἐπὶ πληγμάτων εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν διὰ τὴν ἐσωτερικὴν κρατικὴν ἐξουσίαν. Ἦτο μία πύλη κατὰ τὴν ὁποίαν διεκυβεύθησαν τὰ πάντα. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐδέησε καὶ πάλιν πολλοὶ νὰ χάσουν τὴν ζωὴν των. Πλεῖστοι σύντροφοι τοῦ κόμματος ὠδηγήθησαν εἰς τὰς φυλακάς.

Ἦλθε κατόπιν ὁ Ἰούλιος τοῦ 1932 μὲ μίαν πελωρίαν νίκην. Καὶ τότε ἐκραύαζον ὅλοι: «Τώρα ἦλθεν ἡ ὥρα διὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς ἐξουσίας». Ἀλλ' ἡ ὥρα παρῆλθε καὶ πάλιν, διότι ἔπρεπε καὶ πάλιν νὰ παρέλθῃ. Ἀκολουθεῖ κατόπιν καὶ ἕτερον ἀκόμη πλήγμα, ἔπειτα μία τελειωτικὴ μάχη καὶ τέλος ἡ ἡμέρα, τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας ἐορτάζομεν σήμερον.

Λοιπόν, συμπατριῶται μου, ἐξέθεσα ἐδῶ πρὸς ὑμᾶς ταῦτα ἐν μεγάλῃ συντομίᾳ, διὰ νὰ σᾶς δεῖξω κυρίως ἕνα μόνον πρᾶγμα:

Ἡ νίκη, τὴν ὁποίαν ἐορτάζομεν ἐδῶ σήμερον, δὲν ἔπεσε τότε εἰς τοὺς κόλπους μας ὥς ἐν εὐκόλῳ δῶρον, ἀλλ' εἶναι συνδεδεμένη μὲ μόχθους, μὲ θυσίας, μὲ στερήσεις, μὲ ἀδιάλειπτον ἐργασίαν καὶ μὲ ἀτυχίας.

Καὶ ἐὰν τὴν 25 Ἰανουαρίου 1933 ἐρωτούσατε ὁποιονδήποτε: «Πιστεύετε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς — μὲ τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτὸν ἐνόουν τότε μόνον ἐμὲ — θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν;», θὰ σᾶς διεβεβαίωνε τὴν 25ην καὶ μάλιστα καὶ τὴν 28ην ἀκόμη: «Οὐδέποτε!» Ἀλλὰ καὶ ὅταν πλέον τὴν 30ὴν ἀνῆλθον εἰς τὴν ἐξουσίαν, κάποιος σοφὸς εἶπε: «Μόνον δι' ἑξ ἑβδομάδας». Καὶ ὅμως ἔχουν παρέλθει μέχρι σήμερον ἐννέα ἔτη.

Καὶ τώρα, συμπατριῶται μου, ὀφείλω νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω καὶ κάτι ἄλλο. Ἐξέθεσα πρὸς ὑμᾶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εὔρον ὅταν κατὰ τὸ 1919—1920 ἴδρυσα τὸ κόμμα. Σᾶς περιέγραψα τὴν κατάστασιν, ἡ ὁποία ἐπεκράτει μετὰ τὴν πρώτην, τὴν μεγάλῃν μου κατάρρευσιν. Ὄφειλω ὅμως νὰ σᾶς ἐπαναφέρω δι' ὀλίγων εἰς τὴν μνήμην ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβον κατὰ τὴν 30ὴν αὐτὴν Ἰανουαρίου. Μίαν ἀθλίαν κληρονομίαν!

Ήτο μία κληρονομία, τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς ἤθελε νὰ ἀποδεχθῇ. Τὰ πάντα ἔκειντο εἰς ἐρείπια, ἡ οἰκονομία εἶχε καταρρεῦσει, ἑκατὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, τῶν ὁποῶν ὁ ἀριθμὸς ἠῤῥανεν ἀπὸ ἐβδομάδος εἰς ἐβδομάδα, ἑκατὰ ἑκατομμύρια ἡμιανέργων, τὰ δημόσια οἰκονομικὰ τοῦ Ράιχ μὲ ἓνα γιγαντιαῖον ἔλλειμμα ἐκ τριῶν περίπου δισεκατομμυρίων, τὰ δημόσια οἰκονομικὰ τῶν γερμανικῶν κρατῶν μὲ τεράστια χρεῖ, αἱ Κοινότητες βεβαρυμέναι διὰ χρεῶν, ἡ ἀγροτική τάξις εἰς τὸ χεῖλος τῆς πλήρους καταστροφῆς, ἀντιμετωπίζουσα τὸν πλειστηριασμὸν τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων, τὸ ἐμπόριον χωλόν, αἱ συγκοινωνίαι σταματημέναι, ἡ ναυσιπλοΐα μας ἀνύπαρκτος. Ἡ Γερμανία ἐφαίνετο νεκρά. Αὐτὴν τὴν κατὰστασιν παρέλαβον τότε.

Δὲν ἦτο λαμπρὰ ἡ κληρονομία. Ἐθεώρησα ὅμως ὥς τιμὴν μου γὰ παραλάβω κατὰ οὐκ εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν τοῦτο ἦνθι, ἀλλ' εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ἄλλοι ἔλεγον: «Τὸ πᾶν πλέον ἐχάθη, οὐδεὶς δύναται νὰ βοηθήσῃ».

Ἐτόλμησα τότε, παρ' ὅλον ὅτι οὐδαμῶς ἀμφέβαλλον ὅτι, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἀπετύγγανεν ἡ προσπάθειά μου, θὰ ὑφίσταμην πιθανῶς τὸν διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατον. Θὰ μὲ ἐφόνευον καὶ δὲ ἔλεγον: «Αὐτὴ ἦτο ἡ τιμωρία ποὺ τοῦ ἤρμοζε». Ἐγὼ ὅμως ἐτόλμησα, καὶ ἐκερδίσαμεν.

Ἐν τῷ ὁλίγων ἐτῶν ἐλύσαμεν ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα.

Τὸ 1933/34 ἀπεκατέστησα κατ' ἀρχὰς τὴν τάξιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας. Τὰ κόμματα μὲ ὅλας αὐτῶν τὰς παρανομίας παρεμερίσθησαν ἀμέσως. Διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἐργατικοῦ μετώπου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συντρόφου τοῦ κόμματος Λάιτ ἀπέκτεθη τὰς προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι κατέστησαν ἐν τέλει δυνατὴν τὴν λογικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων, χαρὶς τὸ παράπαν νὰ ἐνοχληθῶ καὶ ὑπὸ τῶν δύο παρατάξεων. Ὑπὸ τῆς μιάς, ἡ ὁποία διαρκῶς ἔλεγον «ἀπολύω», καὶ τῆς ἄλλης, ἡ ὁποία βδύλωνεν «ἀπεργῶ». Ἐπασχον καὶ τὰ δύο μέρη.

Ἦρχισα νὰ σταθεροποιῶ τὸ γερμανικὸν νόμισμα, καὶ μάλιστα δι' ἀδυστάκτου πίσεως ἐκ τῶν ἄνω πείσεως, ἀλλ' ἔθεσα συγχρόνως ὀπισθεν τοῦ γερμανικοῦ μάρκου τὴν γερμανικὴν παραγωγὴν. Ὅλα αὐτὰ ἐκφράζονται

σήμερον εὐκόλως! Τότε ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν οὕτω. Διότι ἐὰν αὐτὸ ἦτο τόσο εὐκόλον, διατὶ λοιπὸν δὲν τὸ ἔκαμιν αἱ ἀντίπαλοί μου;

Συγχρόνως ἤρχισα νὰ παραμερίζω ὅλα τὰ ἐν Γερμανίᾳ ἔνα πρὸς τὴν φυλὴν μας στοιχεῖα, πρὸ παντὸς τοῦς «διεθνεῖς συμπατριώτας» μας. Κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμῶς ἐποχὴν ἤρχισα νὰ ἐνσωματώνω ὀριστικῶς ἐντὸς τοῦ Ράιχ καὶ τὰς διαφύρους χώρας. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1934 εἶχον ἀποπερατώσει τὰς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ οὐσιώδεις προϋποθέσεις, ὥστε νὰ φέρω πλέον τὸν γερμανικὸν λαὸν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐργασίας του. Ἀντὶ τῶν πολυαρίθμων χωρῶν καὶ κοιναβουλίων, ὑπῆρχε μόνον ἐν κυρίῳ ὁ Ράιχ. Ἀντὶ τοῦ πλήθους τῶν οἰκονομικῶν ὁργανώσεων, συγχώνευσις ὅλων εἰς χεῖρας ἐνός.

Φυσικὰ ὁ καθεὶς τοῦ ὁποίου ἠπειλοῦντο τὰ συμφέροντα κατ' ἀρχὰς ἐξετράπετο εἰς ὕβρεις. Ἐνα ὅμως πρᾶγμα δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς ν' ἀμφισβητήσῃ, εἴτε ἀνήκει εἰς τὴν δεξιάν, εἴτε εἰς τὴν ἀριστεράν: Εἰς τὸ τέλος ὅλοι ἦσαν καλύτερα, παρ' ὅτι προηγουμένως.

Καὶ ἂν κανεὶς εἰς δεδομένην στιγμὴν ὑπεχρεώθῃ ἴσως νὰ ἀπολέσῃ κατὶ, τὸ ἐπανέκτησεν ἐν τούτοις, τὸ ἐπανέκτησε διὰ τῆς λογικῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τώρα τὴν βάσιν ὅλων τῶν πράξεων, καὶ διὰ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ τί εἶναι ἀναγκαῖον.

Ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐλευθερίαν.

Τὸ 1935 ἤρχισεν ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐλευθερίαν. Ὅλα αὐτὰ τὰ γνωρίζετε ἐπίσης: Εἰσαγωγὴ τῆς ὑποχρεωτικῆς θητείας, 1936, παρεμερισμὸς τῶν φορτικῶν ἐκείνων δεσμῶν τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιών, διτινα ἀφεώρων τὴν Ρηνανίαν, καὶ συνεπῶς πλήρης ἀποκατάστασις τῆς κυριαρχίας τοῦ Ράιχ, 1937 καὶ 1938, συμπλήρωσις τοῦ ἐξοπλισμοῦ μας, ἀφοῦ προηγουμένως ἔκαμα πλείστας προσφορὰς εἰς τοὺς ἄλλους διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὸν ἐξοπλισμὸν τοῦτον.

Διότι ἓνα πρᾶγμα, συμπατριῶται μου, ὀφείλετε νὰ ὁμολογήσετε. Ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εὐρεθῇτε, θὰ ἴδετε παντοῦ σήμερον ἔργα εἰρήνης, τὰ ὁποῖα, λόγῳ τοῦ πολέμου δὲν ἠδυνήθημεν νὰ

συνεχίσωμεν. Παντοῦ βλέπετε σήμερον συνοικισμούς, σχολεῖα κ.λ.π., τῶν ὁποίων τὴν συνέχισιν ἡμπόδισεν ὁ πόλεμος καὶ μόνον.

Ἱερὴν εἰσέλθω εἰς τὸν πόλεμον εἶχον ἀρχίσει ἢ ἐν μέρει εἶχον φέροι εἰς πέρας ἐν τεράστιον πρόγραμμα ἐκπολιτιστικῆς, οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐργασίας. Παντοῦ ἐγεννῶντο νέαι ἰδέαι, παντοῦ κατηρτίζοντο νέα σχέδια ὑπ' ἐμοῦ καὶ τῶν συνεργατῶν μου.

Ἐὰν τοῦναντίον ῥίψω ἐν βλέμμα εἰς τοὺς ἀντιπάλους μου, τί τάχα ἐδημιούργησαν οὗτοι; Ἡδύναντο εὐκόλως νὰ ἐξαθιοῦν εἰς τὸν πόλεμον, διότι δὲν εἶχον νὰ ἐπιδείξουν ἔργα εἰρηῆς. Δὲν προσέφερον τίποτε, ποῦ θὰ ὠμίλει δι' αὐτούς.

Αὐτὸς ὁ φλύαρος καὶ μέθυσος Τσῶρτσιλ, τί ἐδημιούργησε πράγματι εἰς διαρκεῖς ἀξίας, τὸ ψευδολόγον αὐτὸ ὑποκείμενον, ὁ κηφὴν αὐτὸς πρώτης γραμμῆς!

Ἐὰν δὲν ἤρχετο ὁ πόλεμος αὐτός, ἐπὶ αἰῶνας θὰ ὠμίλουν διὰ τὴν ἐποχὴν μας, δι' ὅλους ἡμᾶς καὶ δι' ἐμὲ ὥς δημιουργοὺς μεγάλων εἰρηνικῶν ἔργων. Ἄλλ' ἔὰν ὁ Μίστερ Τσῶρτσιλ δὲν κατῴρθων νὰ ἐξαπολύσῃ τὸν πόλεμον τοῦτον, ποῖος θὰ ὠμίλει περὶ αὐτοῦ;

Κατ' αὐτὸν ὁμοῦ τὸν τρόπον θὰ ἐπιζήσῃ βεβαίως ὡς καταστροφεὺς μᾶς Αὐτοκρατορίας, τὴν ὁποίαν οὐχὶ ἡμεῖς, ἀλλ' αὐτὸς κατέστρεψε. Μία τῶν οἰκτροτέρων μορφῶν Ἡροστράτου τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, ἀνίκανος νὰ δημιουργήσῃ ἢ νὰ προσφέρῃ τι τὸ θετικόν, νὰ ἐπιτελέσῃ μίαν δημιουργικὴν πράξιν — ἱκανὸς μόνον νὰ καταστρέφῃ. Διὰ τὸν συνεργόν του ἐν τῷ Λευκῷ Οἴκῳ οὐδόλας ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω ἐδῶ, διότι αὐτὸς εἶναι ἕνας ταλαίπωρος παράφρων.

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΤΩΝ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΩΝ.

Πάντως, ὅσον περισσότερον ἐργαζόμεθα, ὅσον μεγαλυτέραν τὰ ξιν ἐγκαθιδρύομεν εἰς τὴν Γερμανίαν, τόσον ηὐξάνετο τὸ μῖσος. Διότι τώρα προσετίθεται καὶ τὸ στενοκέφαλον μῖσος κοινωνικῶν στρωμάτων τῆς ἀλλοδαπῆς, τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὸν φόβον μήπως τὸ κοινὸν γερμανικὸν πρότυπον καθιεροῦτο καὶ ἐκεῖ ὑπὸ ὠρισμένης συνθήκας. Πολλάκις ἤκουσα ἀλλοδαποὺς νὰ μοῦ λέγουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι· «Δι' ἡμᾶς ὁμοῦ αὐταὶ αἱ ἐθνικοσοσιαλιστικαὶ σκέψεις δὲν εἶναι ἐφαρμοσίμοι.» Ἐδίδον εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: «Ἄλλ' ἐγὼ

δὲν ἔχω τοιαύτην ἀξίωσιν, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐντεταλμένος νὰ μεριμνῶ περὶ τῆς εὐημερίας τῶν ἄλλων λαῶν, ἀλλ' εἶμαι ὑπεύθυνος μόνον διὰ τὸν λαόν μου. Δὲν θὰ προσθέσω εἰς τὰς ἀγρύπνους νύκτας μου καὶ ἄλλας τοιαύτας χάριν τῶν ἀλλοδαπῶν.»

Καὶ ὁμοῦ αὐτοὶ ἔλεγον: «Ναί, φυσικά, ἀλλὰ τὸ παράδειγμα, τὸ παράδειγμα, αὐτὸ ἀκριβῶς καταστρέφει τὰ χρηστὰ ἥθη», δηλαδή ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὰς κακὰς ἐξείς ἢ τὰς κακίας.

Αὐτοὶ ἔλεγον: «Σεῖς ταξιδεύετε μὲ τὰ πλοῖα τῆς ὁργανώσεώς σας «Δύναμις διὰ τῆς χαρᾶς». Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ σᾶς ἐπιτρέψωμεν, ὅπως ἀποβιβασθῇτε εἰς τὴν χώραν μας. Αὐτὸ θὰ ἦτο καταστρεπτικὸν παράδειγμα διὰ τοὺς ἐργάτας μας». Ἄλλὰ διατι αὐτὸ θὰ ἀπετέλει κακὸν παράδειγμα διὰ τοὺς ἐργάτας; Ἐγὼ δὲν τὸ ἀντιλαμβάνομαι. Ὁ γερμανὸς ἐργάτης εἰργάσθη ὅσον ποτὲ ἄλλοτε. Διατί δὲν πρέπει καὶ αὐτὸς ν' ἀναπαυθῇ; Δὲν εἶναι πράγματι ἀστεῖον αὐτὸ ποῦ λέγει ὁ Ρουῤβελτ σήμερον; «Ἐχομεν καταρτίσει παγκόσμιον πρόγραμμα, καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτὸ θὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἐργασίας!» — Κύριε Ρουῤβελτ, πρέπει ν' ἀνοίξετε καλὰ τὰ μάτια σας. — Ἡμεῖς εἰς τὴν Γερμανίαν τὰ ἔχομεν ἀνοίξει πρὸ πολλοῦ. Ἡ ὅταν λέγῃ: «Πρέπει νὰ φροντίσωμεν διὰ τοὺς ἀσθενεῖς.» Μὴ ἀναμινγύεσθε εἰς τοὺς κήπους τοῦ προγράμματος τοῦ κόμματός μας. Αὐτὰ εἶναι, κύριέ μου, ἐθνικοσοσιαλιστικά, δὲν εἶναι ἰδικά σας δόγματα. Αὐτὰ ἀποτελοῦν μίαν αἵρεσιν δι' ἐνα δημοκρατικόν.

Ἡ ὅταν ὁ Ρουῤβελτ λέγῃ: «Θέλομεν οἱ ἐργάται νὰ λαμβάνουν καὶ αὐτοὶ κανονικὴν ἄδειαν.» Τὸ θέλουν πολὺ ἀργά, ἡμεῖς τὸ ἐφηρόσαμεν ἤδη εἰς τὴν πραγματικότητα. Καὶ θὰ ἐπροχωρούσαμεν ἀκόμη περισσότερον, ἐὰν δὲν ἐπενέβαινεν ὁ Ρουῤβελτ. Ἡ ὅταν λέγῃ: «Θέλομεν νὰ ἐξυψώσωμεν τὴν στάθμην τῆς εὐημερίας, ἀκόμη καὶ διὰ τὴν μεγάλην μᾶζαν τῶν ἐργατῶν.» Αὐτὰ εἶναι ζητήματα περιλαμβανόμενα εἰς τὸ πρόγραμμά μας. Ὁ Ρουῤβελτ ἴσως θὰ ἠδύνατο νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ, ἐὰν δὲν ἤρχιζε τὸν πόλεμον. Διότι καὶ ἡμεῖς τὰ ἐκάναμεν πρὸ τοῦ πολέμου.

Ὅχι! Αὐταὶ αἱ καπιταλιστικαὶ ὑαίνοι δὲν σκέπτονται νὰ πρᾶξουν τοιοῦτόν τι. Διαβλέπουν εἰς ἡμᾶς μόνον τὸ ἐπικίνδυνον πρότυπον, καὶ, διὰ νὰ δελεάσουν τοὺς λαοὺς τῶν, ὀφείλουν νὰ εἰσπληδῇ-

σουν εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ κόμματός μας καὶ νὰ ψαρέψουν μερικὰς φράσεις, αὐτὰ τὰ ἀνίκανα ἀνθρωπάκια. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ κάμνουν ἀδεξίως!

Εἴχομεν ἓνα ὁλόκληρον κόσμον συσπειρωμένον ἐναντίον μας. Φυσικά, ὄχι μόνον εἰς τὴν δεξιάν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα. Διότι οἱ ἀριστεροὶ ἐφοβοῦντο τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πειράματος. Ἄν αὐτός, ὁ Φύρερ, τὸ ἐπιτύχη πράγματι, ἔαν ἄρῃ τὴν στενότητα στεγασέως, ἔαν εἰσαγάγῃ ἐκ παιδευτικὸν σύστημα, βάσει τοῦ ὁποίου εἰς ἰδιοφυῆς νέος, ἀδιάφορον ποῖοι εἶναι οἱ γονεῖς του, θὰ δύναται νὰ καταλάβῃ οἰανδήποτε θέσιν, ἔαν τὸ κατωρθώσῃ, ἔαν ἐπιτύχη νὰ δημιουργήσῃ ἐξ ἑνὸς γεωργοῦ ἓνα «ράϊχστατχάλτερ», ἔαν πράγματι εἰσαγάγῃ σύστημα περιθάλψεως τοῦ γήρατος δι' ὁλόκληρον τὸν λαόν, ἔαν πράγματι ἐξασφαλίσῃ δι' ὁλόκληρον τὸν λαὸν κανονικὰς ἀδείας, καὶ κατασκευάσῃ πλοῖα δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν καὶ ὀδηγήσῃ τοὺς ἐργάτας εἰς ἓνα τακτικὸν καὶ ἐξησφαλισμένον ἐπίπεδον ζωῆς, ἡμεῖς τί θὰ κάμωμεν; Ἡμεῖς ζῶμεν ἀκριβῶς ἐκ τοῦ ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν ὑφίστανται. Ἐξ αὐτοῦ μόνον ζῶμεν, ἄρα πρέπει νὰ καταπολεμήσωμεν τὸν ἐθνικοσοσιαλισμόν.

Ὁ Τσῶρτσιλ ἠθέλησε τὸν πόλεμόν του.

Ἄλλ' οἱ συνάδελφοί μας εἰς τὴν Ρωσίαν ἠδυνήθησαν νὰ ἴδουν καλύτερον παντὸς ἄλλου, τί ἐδημιούργησαν οἱ ἄλλοι. Εὐρισκόμεθα ἤδη ἀπὸ ἑννέα ἔτων εἰς τὴν ἔξουσιν. Ὁ Μπολσεβικισμὸς ὑφίσταται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1917, δηλαδὴ συμπληροῖ ἐντὸς ὀλίγου τὸ 25ον ἔτος τῆς ἀναρρήσεώς του εἰς τὴν Ἀρχήν. Ὁ καθείς δύναται νὰ κρίνῃ, ἔαν παραβάλλῃ τὴν μπολσεβικικὴν αὐτὴν Ρωσίαν μὲ τὴν Γερμανίαν.

Τί δὲν κατωρθώσαμεν ἡμεῖς κατὰ τὰ ἑννέα αὐτὰ ἔτη; Ποία εἶναι ἡ ἐμφάνισις τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ καὶ τί ἐδημιούργησαν εἰς τὴν Ρωσίαν; Περὶ τῶν καπιταλιστικῶν κρατῶν δὲν θέλω διόλου νὰ ὁμιλήσω. Τὰ κράτη ταῦτα δὲν σκοτίζονται διὰ τοὺς ἀνέργους των, διότι ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἀμερικανὸς δὲν ἐπισκέπτεται τὰς περιοχάς, ὅπου αὐτοὶ ζοῦν. Καὶ ὁ ἀνεργὸς ἀμερικανὸς δὲν ἐπισκέπτεται τὰς περιοχάς τῶν ἑκατομμυριοῦχων. Διοργανοῦνται βεβαίως διαδηλώ-

σεις πείνης πρὸς τὴν Οὐάσιγκτων καὶ τὸν Λευκὸν Οἶκον, αἵτινες ὅμως κατὰ τὸ πλεῖστον διαλύονται καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων διὰ τοῦ κλόμπ καὶ τῶν δακρυγόνων. Τοιούτου εἶδους σκηναὶ δὲν συμβαίνουν εἰς τὴν αὐταρχικὴν Γερμανίαν. Ἡμεῖς λύομεν τὰ προβλήματα μας χωρὶς τὰ πράγματα αὐτὰ—κλόμπ καὶ δακρυγόνα.

Μὲ ἄλλας λέξεις: Εἴχομεν πάντοτε ἐναντίον μας ἓνα συσπειρωμένον κόσμον ἀντιπάλων, καὶ εἶναι αὐτονόητον, ὅτι τοῦτο ἔλαβε μεγαλυτέρας διαστάσεις, ὅταν ἀνελάβομεν τὴν ἀρχήν. Προσεπάθησα ν' ἀσκήσω ὠρισμένην ἐξωτερικὴν πολιτικὴν. Τὴν γνωρίζετε ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀγῶνος μας. Ἡθέλησα νὰ συνάψω σχέσεις μετὰ τριῶν χωρῶν: μὲ τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ἰαπωνίαν.

Κάθε προσπάθεια νὰ ἔλθω εἰς κάποιαν συνεννόησιν μὲ τὴν Ἀγγλίαν ἦτο τελεείως ἄσκοπος. Ἐκεῖ εὐρίσκοντο ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς προκαταλήψεις των, τὴν παράφρονα ἰδεολογίαν των καὶ τὸ πείσμα των. Διέβλεπον ἓνα ἐχθρὸν εἰς τὴν Γερμανίαν.

Τὸ ὅτι ὁ κόσμος εἶχεν οὐσιαστικῶς μεταβληθῇ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς μεγάλης των βασιλείσεως Βικτωρίας, δὲν τὸ ἀντελαμβάνοντο διόλου αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Δὲν εἶχον σαφεῆ συνείδησιν, ὅτι ἡ Γερμανία ἀσφαλῶς δὲν ἠπέλπει τὴν Αὐτοκρατορίαν των, ἀλλ' ὅτι ἡ Αὐτοκρατορία αὕτη τότε μόνον θὰ ἠδύνατο νὰ διατηρηθῇ, ἔαν ἡ Ἀγγλία συνῆπτε σχέσεις μὲ τὴν Εὐρώπην. Ἀπεναντίας: ἠγωνίζοντο κατὰ τῆς Εὐρώπης εἰς κάθε εὐκαιρίαν, ἐπὶ κεφαλῆς δὲ τοῦ ἀγῶνος τούτου ἦτο κυρίως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἤδη ἀνέφερα: ὁ Τσῶρτσιλ.

Κάθε ἀπόπειρα νὰ ἐμβάλωμεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἔστω καὶ μόνην τὴν σκέψιν μιᾶς συνεννοήσεως, ἐναυάγει πρὸ τῆς πλήρους πείσματος φράσεώς του: «Θέλω ἓνα πόλεμον.» Μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον δὲν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ὁμιλήσῃ, γύρω του δὲ εὐρίσκετο ἡ κλίκα—Ντάφ Κούπερ κλπ. Εἶναι πράγματι λυπηρὸν ν' ἀναφέρῃ κανεὶς τὰ ὀνόματά των. Εἶναι μεγάλα μηδενικά. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν πειράζει. Αὐτοὶ εἶναι σὰν αὐγά, πού δὲν σπάζουν. Ἐκεῖ ὅπου πέσουν μένουν ἀκέραια. Καὶ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ πετᾷ ὅπουδῆποτε, ὅσον συχνὰ θέλει. Ἔμειναν πάρα πολὺν καιρὸν εἰς τὸν ἀσβέστην, ναί, ἐπὶ ὁλοκλήρους αἰῶνας. Αὐτοὶ εἶναι, — περὶ τῶν ἑβραίων δὲν

θέλω νά ὁμιλήσω σχετικῶς — οἱ παλαιοὶ ἄσπονδοι ἀντίπαλοί μας. Ἐφοβήθησαν μήπως παρεμβάλωμεν εἰς τὰ σχέδιά των ἐμπόδια, ἐφοβήθησαν ἀκόμη καὶ δι' αὐτὴν τὴν ζωὴν των. Μᾶς μισοῦν ἀκριβῶς τόσον, ὅσον καὶ ἡμεῖς ἀναγκαζόμεθα δι' αὐτὸ νὰ τοὺς μισήσωμεν.

Καὶ ἔχομεν σαφῆ ἀντίληψιν τοῦ ὅτι ὁ πόλεμος δὲν δύναται νὰ λήξῃ, εἰμὴ διὰ τῆς πλήρους ἐξοντώσεως τῶν γερμανικῶν φυλῶν ἢ διὰ τῆς ἐξοστρακίσεως τοῦ ἔβραϊσμοῦ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην.

Κατὰ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 1939, ἀνέφερα πρὸ τοῦ Γερμανικοῦ Ράιχσταγκ — ἀποφεύγω τὰς προώρους προφητείας —, ὅτι ὁ πόλεμος αὐτὸς δὲν θὰ τελειώσῃ ὅπως τὸν φαντάζονται οἱ ἔβραιοι. Δὲν θὰ ἐξαλοθρευθοῦν οἱ Ἄριοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης. Ὁ πόλεμος αὐτὸς θὰ εἶναι ἡ ἐκμηδένισις τοῦ ἔβραϊσμοῦ. Διὰ πρώτην φορὰν δὲν θὰ χύσουν ἄλλοι λαοὶ ὅλον τὸ αἷμα των. Διὰ πρώτην φορὰν θὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ καλαιὸς ἔβραϊκὸς νόμος «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος!»

Καὶ ὅσον ἐπεκτείνεται ὁ πόλεμος οὗτος, — ἄς τὸ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του ὁ διεθνὴς ἔβραϊσμός —, τόσον θὰ ἐπεκτείνεται καὶ ὁ ἀντισημιτισμός. Οὗτος θὰ εὐρίσκη τροφὴν μέσα εἰς κάθε στρατόπεδον αἰχμαλώτων, εἰς κάθε οἰκογένειαν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐξηγηθοῦν οἱ πραγματικοὶ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους προσέφερε τὴν θυσίαν της. Καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπότητος ὅλων τῶν αἰώνων θὰ ἔχῃ χάσει τὸ παιγνίδι του τοῦλάχιστον διὰ μίαν χιλιετηρίδα.

Πρὸς μεγίστην μου λύπην κάθε ἀπόπειρα συνεννοήσεως μετὰ τὴν Ἀγγλίαν διῆρξε ματαία. Τί δὲν ἔκαμα σχετικῶς. Πόσας φορὰς δὲν ἠθέλησα νὰ τῆς δώσω τὸ χέρι, τί δὲν τοὺς προσέφερα!

Ἐθεώρησα τὸν ἑαυτὸν μου τόσον εὐτυχέστερον, καθ' ὅσον ἡδυνήθη νὰ ἐπιτύχω μὲ τὸ δεύτερον κράτος τὴν συνεννόησιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἄλλοτε ἐπεδιώξαμεν.

Τοῦτο δὲν εἶναι θαῦμα. Θαῦμα σχεδὸν θὰ ἦτο, ἂν εἶχον ἔλθῃ τὰ πράγματα διαφορετικά. Οὕτε εἶναι ἄλλωστε σύμπτωσις τὸ ὅτι ἐν διαστήματι ἑκατὸν ἑτῶν ὑφίσταται ἕνας λαὸς τὴν αὐτὴν σχεδὸν τύχην μὲ ἕνα ἄλλον — τοῦτο τὸ εἶπον σήμερον εἰς μίαν ἀντιπροσωπείαν. Ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία: ἀμφότεραι αἱ χώραι αὗται ἡγ-

νίσθησαν κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα διὰ τὴν κρατικὴν των ἀναγέννησιν καὶ διὰ τὴν ἐνότητά των, καὶ τότε, διὰ πρώτην φορὰν, τὰ δύο αὐτὰ κράτη εἶχον ἀκολουθήσει τὸν ἴδιον δρόμον, στενῶς συνδεμένα. Κατόπιν τὰ δύο κράτη ἐχώρισαν πάλιν καὶ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ἀνεύρουν πλέον τὴν εὐτυχίαν των.

Δύο λαοὶ - μία τύχη.

Καὶ εἰς τὰ δύο κράτη, καὶ σχεδὸν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, λαμβάνει χώραν μία ἐπανάστασις, τῆς ὁποίας αἱ ιδέαι ἦσαν τόσον ὅμοιαι, ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ νοηθῇ εἰς δύο λαούς. Ἀμφότεραι αἱ ἐπαναστάσεις ἠκολούθησαν σχεδὸν τὴν αὐτὴν πορείαν. Παντοῦ μεγάλα ἐμπόδια, εἰς τὸ τέλος ὅμως ἡ νίκη.

Τὸ πρόγραμμα καὶ τῶν δύο ἡτοῦ ἢ κοινω-
νικῇ καὶ ἐθνικῇ ἀναγέννησις.

Καὶ αἱ δύο ἐπαναστάσεις ἐκτελοῦν μετὰ πεποίθησιν τὸ πρόγραμμα τοῦτο. Ἀμφότεραι προκαλοῦν τὸ μῖσος τοῦ γύρω των κόσμου. Ἀμφότεραι αἱ ἐπαναστάσεις ἀντιπροσωπεύουν λαούς, οἱ ὁποῖοι παρ' ὅλην τὴν ἐπιμέλειάν των δὲν δύνανται νὰ εὑρουν ἐπὶ τοῦ ἰδίου των ἐδάφους τὸν καθημερινόν των ἄρτον. Ἀμφότεροι οἱ λαοὶ εὐρίσκονται μίαν ἡμέραν, παρὰ τὴν θέλησίν των, ἔναντι τῶν ἰδίων ἐχθρῶν, τοῦ ἰδίου διεθνοῦς συνασπισμοῦ.

Τοῦτο ἤρχισεν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1935, ὅταν ἡ Ἀγγλία ἐστράφη αἰφνιδίως ἐναντίον τῆς Ἰταλίας, χωρὶς καμμίαν ἀφορμὴν. Ἡ Ἰταλία δὲν ἀφῆρεσε τίποτε ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Ἀπλῶς ἡ Ἀγγλία δὲν ἐπεθύμει νὰ ἀποκτήσῃ ἡ Ἰταλία ἐλευθερίαν εἰς τὴν ζωὴν της. Ἀκριβῶς ὅπως καὶ μετὰ ἡμᾶς, πού ἡ Ἀγγλία ἐπίσης δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποκτήσῃ ἡ Γερμανία τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν ζωὴν της. Τί ἐπήραμεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν; Τί ἦτο δυνατόν νὰ πάρωμεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, τί ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ἢ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν; — Τίποτε ἀπολύτως!

Πόσον συχνὰ προσέφερον εἰς αὐτοὺς τὴν εἰρήνην. Ἐπὶ τέλους, τί ἔπρεπε νὰ τοὺς ἔχω προσφέρει. Ὑπῆρχον ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἔλεγον ἀπλῶς, ὅπως ὁ Τσῶρτσιλ: «Θέλω τὸν πόλεμον!» Καὶ μαζί με αὐτοὺς μία ὠρισμένη κλίκα, καὶ πίσω ἀπὸ αὐτὰ τὰ δωροδοκούμενα καὶ μέθυστα ὑποκείμενα ἢ χρηματοδοτοῦσα δυνάμεις ἐνός

διεθνούς έβραϊσμοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν ἕνας παλαιὸς τέκτων, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι, μόνον δι' ἑνὸς πολέμου θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐξυγιάνῃ ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν χρεοκοπημένην οἰκονομίαν του ἢ νὰ κερδίσῃ χρόνον.

Οὕτως ἀμφοτέρω τὰ κράτη ἴστανται πάλιν ἔναντι τῶν ἰδίων ἐχθρῶν καὶ αἱ ἀφορμαὶ εἶναι ἀπολύτως αἱ αὐταί. Καὶ εἶναι ἡναγασμένα νὰ πολεμήσουν μαζί, νὰ διεξαγάγουν τὸν αὐτὸν ἀγῶνα, ἡνωμένα εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὸν θάνατον.

Καὶ κατόπιν προστίθεται καὶ κάτι ἄλλο, ὥς τέταρτον. Καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ἄνδρες, δύο ἄνδρες, οἱ ὅποιοι προῆλθον ἀπὸ τὸν λ α ὁ ν. Ἄνδρες, οἱ ὅποιοι ἤναψαν τὰς φλόγας τῶν ἐπαναστάσεων καὶ ἀνύψωσαν τὰ κράτη.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας ἐδιάβασα, κατὰ τὰς δλίγας ἐλευθέρας ὥρας ποὺ διαθέτω, πάρα πολλὰ περὶ τῆς ἰταλικῆς φασιστικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ μοῦ ἐφάνη τότε ὥς νὰ εἶχον πρὸ ἐμοῦ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἰ δ ι κ ο ῦ μ ο υ κόμματος: ἦτο τόσον ὁμοία, τόσον παρεμφερής. Ἡ αὐτὴ πάλη, οἱ αὐτοὶ ἐχθροί, οἱ αὐτοὶ ἀντίπαλοι, τὰ αὐτὰ ἐπιχειρήματα, πραγματικῶς ἦτο θαῦμα! Καὶ ἤδη ἀγωνιζόμεθα καὶ ἐπὶ τῶν ἰδίων θεάτρων τοῦ πολέμου, Γερμανοὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, Ἴταλοι εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Ἀ γ ω ν ι ζ ὀ μ ε θ α ἀ π ὸ κ ο ι ν ο ῦ καὶ ἄ ς μ ῆ ἀ π α τ ᾶ τ α ι κ α ν εῖ ς: ὁ ἄ γ ὼ ν α ὕ τ ὸ ς θ ᾶ σ ὺ ν ε χ ι σ θ ῆ μ ἔ χ ρ ι τ ῆ ς κ ο ι ν ῆ ς ν ῖ κ η ς!

Καὶ τώρα προσῆλθε τέλος εἰς ἡμᾶς καὶ τὸ τρίτον κράτος, μὲ τὸ ὅποῖον ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἑτῶν ἠθέλον νὰ ἔχω καλὰς σχέσεις. Γνωρίζετε τὴν χώραν αὐτὴν ἐκ τοῦ βιβλίου μου «Ὁ ἀγὼν μου»: Ἡ Ἰ α π ω ν ί α!

Ἡ συμμαχία τῶν φουκαράδων.

Τοιοιτοτρόπως εὐρίσκονται ἡνωμένοι οἱ τρεῖς μεγάλοι φουκαράδες, καὶ θὰ ἴδωμεν λοιπὸν ποῖοι θὰ εἶναι οἱ ἰσχυρότεροι εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον: Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν νὰ χάσουν τίποτε καὶ νὰ κερδίσουν τὰ πάντα, ἢ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἔχουν νὰ χάσουν τὰ πάντα καὶ δὲν ἔχουν νὰ κερδίσουν τίποτε.

Διότι τί θέλει νὰ κερδίσῃ ἡ Ἀγγλία; Τί θέλει νὰ κερδίσῃ ἡ Ἀμερική; Τί θέλουν ὅλοι αὐτοὶ νὰ κερδίσουν; Ἐχουν τόσα πολλά,

ὥστε αὐτὰ ποὺ ἔχουν δὲν γνωρίζουν τί νὰ τὰ κάμουν. Πρέπει νὰ διατρέφουν ὀλίγους μόνον ἀνθρώπους ἐπὶ ἑνὸς τετραγωνικοῦ χιλιομέτρου, δὲν ἔχουν ὅλας ἐκεῖνας τὰς φροντίδας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὑποφέρομεν. Μία καὶ μόνη κακὴ συγκομιδὴ σημαίνει δι' ἡμᾶς ἕνα ἐθνικὸν δυστύχημα — δι' αὐτοὺς ὁλόκληρος ὁ κόσμος εὐρίσκεται εἰς τὴν διάθεσίν των.

Κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλοκλήρων δεκαετηρίδων μᾶς ἐλεηλάτησαν, μᾶς ἐξεμεταλλεύθησαν, μᾶς κατεπίεσαν, καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν κατώρθωσαν ν' ἀπομακρύνουν τὴν οἰκονομικὴν δυστυχίαν των. Ἐχουν πρῶτας ὕλας περισσοτέρας ἀπὸ ἐκεῖνας ποὺ ἔχουν ἐν γένει ἀνάγκην καὶ δὲν κατορθώνουν νὰ εὔρουν μίαν λογικὴν λύσιν τῶν ζητημάτων των.

Θὰ ἴδωμεν λοιπὸν εἰς ποῖον ἡ Θεία Πρόνοια θὰ δώσῃ κατὰ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν τὴν νίκην. Εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει τὰ πάντα καὶ θέλει ν' ἀποσπᾷ ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἔχει σχεδὸν τίποτε ὅ,τι τοῦ ἀπομένει, ἢ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ὑπερασπίζει ὥς δικό του αὐτὸ ποὺ τὸ ὀνομάζει δικό του καὶ ποὺ εἶναι τὸ τελευταῖο του.

Ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν μου.

Καὶ ὅταν ἕνας βρεττανὸς Ἀρχιεπίσκοπος παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ ἐξαπολύσῃ ὑπεράνω τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Εὐρώπης ὡς τιμωρίαν τὸν μπολσεβικισμόν, τότε δὲν δύναμαι παρὰ νὰ εἶπω, ὅτι εἰς τὴν Γερμανίαν δὲν πρόκειται νὰ ἔλθῃ! Κατὰ πόσον ὅμως δὲν πρόκειται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τοῦτο εἶναι ἄλλο ζήτημα.

Τότε ὁ γέρων αὐτὸς ἀμαρτωλὸς καὶ ἱερόσυλος ἤμπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ κατὰ πόσον θὰ δυνήθῃ νὰ ἀποσοβήσῃ τὸν κίνδυνον τοῦτον μὲ τὰς προσευχάς του. Οὐδέποτε ἐβλάψαμεν τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀμερικήν. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἠκολούθησε κατὰ τὸ ἔτος 1939 ἡ κήρυξις τοῦ πολέμου. Τώρα ἐπεξετάθη αὕτη περισσότερον.

Τώρα πρέπει νὰ μὲ ἐννοήσητε καλῶς, λαμβάνοντες ὑπ' ὕψιν ὁλόκληρον τὴν δρᾶσιν μου. Διεύπωσα κάποτε μίαν φράσιν, τὴν ὁποίαν οὐδόλως κατενόησαν οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Εἶπον: «Ἐὰν ὁ πόλεμος εἶναι πλέον ἀναπόφευκτος, τότε προτιμῶ νὰ τὸν διευθύνω ἐ γ ὼ, ὅχι διότι διψῶ διὰ τὴν δόξαν αὐτὴν — τοῦναντίον. Παραί-

τοῦμαι εὐχαρίστως οἰασθήποτε δόξης, διότι ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου αὐτὴ οὐδόλως εἶναι δόξα.»

Ἡ ὑπερηφάνειά μου—ἐὰν ἡ Θεία Πρόνοια μὲ διατηρήσῃ ἐν ζωῇ—θὰ εἶναι τὰ μεγάλα εἰρηνικὰ ἔργα, τὰ ὅποια ἔχω σκοπὸν νὰ ἐκτελέσω ἀκόμη.

Ἄλλ' ἐπειδὴ πιστεύω ὅτι, ἐφ' ὅσον οὕτως ἠδόκισεν ἡ Θεία Πρόνοια, ὁ ἀγὼν αὐτὸς πρέπει νὰ διεξαχθῇ κατὰ τὰς ἀνεξερεινήτους της βουλᾶς, — δὲν δύναμαι παρὰ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ τὸ βάρος τοῦ ἀγῶνος τούτου, νὰ τὸ φορτώσῃ εἰς τοὺς ὤμους μου. Θέλω νὰ τὸ σηκώσω καὶ δὲν θὰ φοβηθῶ νὰ ἀναλάβω οἰανδήποτε εὐθύνην. Θέλω κάθε στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ γεννᾶται ἓνα χρέος, μία ἀνάγκη, νὰ τὴν ἀναλαμβάνω. Θέλω νὰ φέρω κάθε εὐθύνην, καθὼς ἕως τώρα τὴν ἔφερα.

Παρὰ τῷ λαῷ τούτῳ διατηρῶ τὸ μεγαλύτερον κῦρος. Μὲ γνωρίζει, γνωρίζει τὰ σχέδια ποὺ εἶχον καταρτίσει κατὰ τὰ πρὸ τοῦ πολέμου ἔτη. Παντοῦ εὐρίσκονται οἱ μάρτυρες τῆς ἀπαρχῆς τῆς ἐργασίας μας καὶ ἐν μέρει τὰ τεκμήρια τῆς συμπληρώσεώς της.

Οὐδέποτε πλέον ἓνα 1918!

Πιστεύω, ὅτι ὁ λαὸς αὐτὸς μοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνην. Εἶμαι τόσον εὐτυχὴς ποὺ τὸ γνωρίζω αὐτό! Ὁ γερμανικὸς λαὸς ὅμως δύναται νὰ εἶναι βέβαιος δι' ἐν πρᾶγμα: ἐν ὅσῳ ζῶ δὲν θὰ συμβῇ ἓνα δεύτερον 1918. Διότι οὐδέποτε θὰ ὑποστέλλω τὴν σημαίαν!

Εἶμαι εὐτυχὴς, διότι εἰς τοὺς στρατιώτας μας προσεχώρησαν τόσον πολλοὶ σύμμαχοι: εἰς τὸν νότον ἡ Ἰταλία, εἰς τὸν ἀπώτατον βορρᾶν ἡ Φινλανδία καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὅλα τὰ ἄλλα ἔθνη, τὰ ὅποια στέλλουν ἐπίσης τὰ τέκνα των εἰς τὴν ἀνατολήν: ἀδιαφόρως τοῦ ἐὰν εἶναι Ρουμᾶνοι, ἢ Οὐγγροὶ, Σλοβακοὶ, Κροᾶται, Ἰσπανοί, Βέλγοι, ἀκόμη καὶ Γάλλοι, ὅλοι μετέχουν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ἐπὶ πλέον δὲ οἱ ἐθελονταὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰς γερμανικὰς φυλὰς τοῦ βορρᾶ καὶ τῆς δύσεως. Σήμερον ἤδη εἶναι ἓνας πόλεμος τῆς Εὐρώπης. Καὶ τέλος ἴδου εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἓνας νέος σύμμαχος, ὅστις ἔθεσε τέρμα εἰς τὰς γελοίας φράσεις ἐνὸς κυρίου: ἡ Ἰαπωνία!

ΕΝΑ ΗΡΩΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ.

Θὰ εἶπω ὀλίγα τινὰ διὰ τὸν πόλεμον αὐτὸν καθ' ἑαυτόν. Περὶ αὐτοῦ ὁμιλεῖ ἡδὴ ἡ ἱστορία. Τὸ 1939 ἡ ἐξόφλησις τῆς Πολωνίας, τὸ 1940 τῆς Νορβηγίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Ὀλλανδίας καὶ τοῦ Βελγίου, τὸ 1941 κατὰ πρῶτον τὰ Βαλκάνια καὶ τέλος ἡ σειρὰ τοῦ κράτους ἐκείνου, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ κύριος Κρίπς ἐν τῇ φλυαρίᾳ του μᾶς εἶχε διαβεβαιώσει πρὸ τινων ἡμερῶν, ὅτι ἀπὸ ἐτῶν εἶχεν ἤδη προπαρασκευασθῇ διὰ τὸν διακανονισμόν τοῦ μετὰ τῆς Γερμανίας λογαριασμοῦ του. Κατενόησα τοῦτο τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀντελήφθην, ὅτι ἐδῶ ἐπαίζετο ἀπατηλὸν παιγνίδι. Μόλις ἐπληροφορήθην, ὅτι ὁ Τσῶρτσιλ ὑπέδειξεν ἤδη κατὰ τὰς μυστικὰς αὐτὰς συνεδριάσεις τὸν νέον αὐτὸν σύμμαχον, ἡ κατὰστασις ἦτο δι' ἐμὲ σαφής. Καὶ καθ' ἣν ὥραν ὁ Μολότωφ ἐδῶ, εἰς τὸ Βερολῖνον, μᾶς ἀπεχαιρέτα, καὶ μάλιστα ἀνεχώρει ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν ἀποτυχοῦσων ἀπαιτήσεών του, ἦτο βέβαιον, ὅτι πάντως ὁ διακανονισμὸς αὐτὸς θὰ ἐπῆρχετο.

Καὶ τώρα εἶμαι εὐγνώμων εἰς τὴν μοῖραν, ἐπειδὴ μὲ ἔθεσεν ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ Ράιχ, καὶ ἐπειδὴ μοῦ ἔδωκε δύο ἢ τρεῖς ἑβδομάδας ἐνωρίτερον τὸν καιρὸν νὰ καταφέρω τὸ πρῶτον κτύπημα. Διότι ὅταν κανεὶς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀγωνισθῇ, ἔχω τὴν γνώμην, ὅτι τὸ πρῶτον πλήγμα δύναται νὰ εἶναι ἀποφασιστικόν.

Τοῦτο βλέπομεν ἐπίσης εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἡν Ἀσία ν. Καὶ δυνάμεθα νὰ συγχαρῶμεν τὴν Ἰαπωνίαν, διότι ἀντὶ νὰ ὑπομείνῃ ἐπὶ μακρότερον χρόνον τὰς προκλήσεις τῶν ψευδολόγων αὐτῶν ὑποκειμένων, ἐκτύπησεν ἄνευ πολλῶν διατυπώσεων.

Καὶ τώρα, ἀπὸ τῆς 22ας ἐκείνης τοῦ Ἰουνίου, οἱ στρατιῶται μας τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν σωμάτων ἀσφαλείας μάχονται πρὸς ἀνατολὰς ἓνα ἀγῶνα, ὅστις θὰ ἀναγραφῇ κάποτε εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς ἓνα ἡρωϊκὸν τραγοῦδι τοῦ λαοῦ μας.

Κατὰ θάλασσαν ὅμως αἱ πολεμικαὶ μας δυνάμεις, τὰ ὑποβρύχιά μας θ' ἀποφύγουν ἐκεῖνο, τὸ ὅποion ἐπεδίωκεν ὁ Πρόεδρος οὗτος Ρουῤζβέλτ. Διότι αὐτὸς ἐπεθύμει, ὅπως, δι' ἀδιακόπων δηλώσεων περὶ περιοχῶν ἀμερικανικῆς ἐπικυριαρχίας, ἐκδιώξῃ βαθμιαίως, μὲ ἀπλᾶς ἐπὶ τοῦ χάρτου πράξεις, τὸ γερμανικὸν ὑποβρυχιακὸν ὄπλον ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ νὰ τὸ περιορίσῃ εἰς ἓνα ἐλάχιστον χῶρον, ὃ

ὁποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ προστατεύεται ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς ναυτικὰς δυνάμεις.

Καὶ αὐτῇ, συμπατριῶται μου, ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς πτώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καταβυθίσεων, καὶ ὄχι βεβαίως ἡ ἑλλιπὴς ποιότης ἢ ὁ ἐλαττούμενος ἀριθμὸς τῶν ὑποβρυχίων. Ἀπ' ἐναντίας, ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἢ ὕξ ἢ θ ἢ τ ε ρ α σ τ ῖ ω ς. Καὶ ἀκόμη, οὔτε ἡ ἑλλειψις θάρρους τῶν πληρωμάτων μας, οὔτε ἡ ἀδυναμία νὰ ἐπιτεθῶμεν ὁπωσδήποτε, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς ἡ μέθοδος αὕτη — νὰ μᾶς περιορίσουν τὴν ἐλευθερίαν δράσεως διὰ τῶν δηλώσεων.

Θὰ ἐννοήσετε, ὅτι ἐκ μέρους μου ἀπητεῖτο μία συνεχὴς προσπάθεια, διὰ νὰ σταθμίσω, ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ θέσω τέρμα εἰς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην τῶν, ἢ ἂν, πρὸς χάριν τῆς προσφιλοῦς εἰρήνης, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλλωμεν εἰς ἑαυτοὺς καὶ νέους ἀκόμη περιορισμούς.

Ἡ ἐπίθεσις τῆς Ἰαπωνίας μᾶς ἀπῆλλαξε τέλος ἀπὸ τὴν ἀνάγκην αὐτήν. Τώρα θὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ σχηματίζουν νηοπομπὰς εἰς ὅλους τοὺς Ὠκεανοὺς τοῦ κόσμου, καὶ τώρα θὰ ἴδουν πῶς ἐργάζονται τὰ ὑποβρυχία μας. Καὶ οἰαδήποτε σχέδια καὶ ἂν ἔχουν καὶ ὁποιασδήποτε μορφῆς καὶ ἂν εἶναι τὰ σχέδια αὐτά, ἡμεῖς εἴμεθα ὠπλισμένοι ἐναντίον τῶν πάντων, ἀπὸ τοῦ ἀκροτάτου Βορρᾶ μέχρι τοῦ Νότου, ἀπὸ τῆς Ἐρήμου μέχρι τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐνα πρᾶγμα πρέπει οὔτοι νὰ ἐννοήσουν καλῶς: Σήμερον ἀντιμετωπίζουν μίαν Γερμανίαν διάφορον ἀπὸ τὴν Γερμανίαν τῆς ἄλλοτε, σήμερον ἀντιμετωπίζουν μίαν Γερμανίαν τῆς Φρειδεरिकείου ἐποχῆς.

Ἰστάμεθα ἀκλόνητοι, καὶ ὅπου ἰστάμεθα δὲν παραιτούμεθα οὐδὲ σπιθαμῆς ἐδάφους χωρὶς ἁγῶνα. Καὶ ὅταν παραιτούμεθα μιᾶς σπιθαμῆς προβαίνομεν ἀμέσως ἐκ νέου εἰς ἀντεπίθεσιν.

Καὶ εἴμεθα εὐτυχεῖς μαθόντες ἀπὸ τῆς χθὲς, ὅτι ὁ Στρατηγός μας Ρόμμελ, μὲ τὰς γενναίας του ἰταλικὰς καὶ γερμανικὰς θωρακισμένας μεραρχίας καὶ μηχανοκινήτους σχηματισμούς, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐπίστευον αὐτὸν ἡττηθέντα, ἔκαμεν ἀμέσως μεταβολὴν καὶ τοὺς ἀπώθησεν ἐκ νέου πρὸς τὰ ὀπίσω. Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ παθαίνουν ἐπὶ τόσον διάστημα καὶ τόσον συχνά, ἕως ὅτου ὁ πόλεμος αὐτὸς τερματισθῇ διὰ τῆς νίκης μας.

Εἰς τὰ δύο αὐτὰ ὅπλα προστίθεται ὡς τρίτον τὸ ἀεριοπορικόν μας ὄπλον. Ἡ δόξα του δὲν θὰ παρέλθῃ ποτέ. Αἱ προσπάθειαι, τὰς ὁποίας προσέφερεν ὑπὸ τὸ ἀρκτικὸν ψυχὸς τοῦ ἀκροτάτου Βορρᾶ, πρὸς Ἀνατολὰς ἢ ὑπὸ τὸν καύσωνα τῆς ἐρήμου ἢ πρὸς Δυσμᾶς ἦσαν πάντοτε αἱ αὐταί: ἓνας ἡρωϊσμός, τὸν ὁποῖον δὲν δυνάμεθα ὁπωσδήποτε νὰ ἀνταμείψωμεν μὲ διακριτικὰς τιμὰς.

Τὰ τρία λοιπὸν αὐτὰ ὅπλα ἀποτελοῦν ἓνα ἐνιαῖον σύνολον, διότι δὲν δύναμαι νὰ ἐξάρω ἰδιαιτέρως ἓνα ἐκ τῶν ὁπλῶν τούτων. Ἐνα μόνον πρέπει νὰ ἀναφέρω πάλιν ἰδιαιτέρως: Ἀὐτὸ εἶναι τὸ πεζικόν μας.

Ὅπισθεν τῶν ὁπλῶν τούτων ἵσταται εἰς ὀργαισμὸς συγκοινωνιῶν, μὲ δεκάδας χιλιάδων καὶ νέας δεκάδας χιλιάδων αὐτοκινήτιστῶν καὶ σιδηροδρομικῶν, καὶ πάντες οὔτοι συναρμονίζονται καὶ θὰ ἀντιμετωπίσουν ἐπιτυχῶς καὶ τὰ δυσκολώτερα προβλήματα, διότι ἓνα πρᾶγμα εἶναι αὐτονόητον: ὅτι ἡ μετατροπὴ τοῦ πολέμου προελάσεως εἰς πόλεμον ἀμυντικόν δὲν ἦτο εὐκόλος εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέτωπον.

Εἰς ἄμυναν δὲν μᾶς ὑπεχρέωσαν οἱ Ρῶσσοι, μόνον οἱ 38, 40, 42 καὶ ἐν μέρει 45 βαθμοὶ ψυχὸς μᾶς ἐξηνάγκασαν εἰς αὐτήν. Ὑπὸ τὸ ψυχὸς τοῦτο ὅμως οὐδεὶς στρατός, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι συνηθισμένος εἰς αὐτό, δύναται νὰ μάχεται, ὅπως ἐπίσης δὲν δύναται νὰ τὸ πράττῃ ὑπὸ τὸν ὑπερβολικὸν καύσωνα τῆς ἐρήμου κατὰ τοὺς θερμοὺς μῆνας. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ μετατροπὴ αὕτη κατέστη ἀναγκαία, ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ ἀναλάβω καὶ διὰ τοῦτο τὴν εὐθύνην ἐπὶ τῶν ὤμων μου.

Διὰ τοῦτου ἠθέλησα νὰ πλησιάσω ἀκόμη περισσότερον τοὺς στρατιώτας μας καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἐπιθυμῶ ἀπλῶς νὰ τοὺς διαβεβαιώσω, — ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ μὲ ἀκούσουν ἀπὸ τὰ παγωμένα ἐκεῖνα μέτωπα — ὅτι: Γνωρίζω τί προσφέρουν, ἀλλὰ γνωρίζω ἐπίσης, ὅτι ἔχομεν ἤδη περᾶσει τὰς μεγαλυτέρας δυσχερείας.

Σήμερον εἶναι 30 Ἰανουαρίου. Ὁ χειμὼν ἀπετέλει τὴν μεγάλην ἐλπίδα τοῦ πρὸς ἀνατολὰς ἀντιπάλου. Ἡ ἐλπίς του αὕτη δὲν θὰ ἐκπληρωθῇ. Ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν εἴχομεν προχωρήσει σχεδὸν μέχρι τῆς Μόσχας καὶ τοῦ Λένινγκραντ. Τέσσαρες μῆνες τοῦ χειμῶνος τοῦ βορρᾶ ἔχουν τώρα περάσει.

Ἡ πατρις ἀνταξία τοῦ μετώπου.

Εἰς μερικὰς θέσεις ὁ ἐχθρὸς προήλασεν ὀλίγα χιλιόμετρα, θυσιάσας πρὸς τοῦτο ἐκατόμβας εἰς αἶμα καὶ εἰς ζωὴν ἀνθρώπων. Πιθανὸν αὐτὸ νὰ τοῦ εἶναι ἀδιάφορον. Ἐντὸς ὀλίγων ὅμως ἐβδομάδων θὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν νότον ὁ χειμῶν, κατόπιν ἡ ἀνοιξὶς θὰ προχωρήσῃ βραδέως πρὸς τὸν βορρᾶν, οἱ πάγοι θὰ διαλυθοῦν καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἔδαφος θὰ γίνῃ καὶ πάλιν σκληρὸν καὶ στερεόν, καὶ ὁ Γερμανὸς στρατιώτης θὰ δυνηθῇ καὶ πάλιν μὲ τὰς μηχανάς του νὰ δράσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τούτου, ὅποτε νέα ὅπλα θὰ καταφθάνουν διαρκῶς ἐκ τῆς πατρίδος..., θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα, καθ' ἣν θὰ πλῆξωμεν τὸν ἐχθρὸν καὶ θὰ λάβωμεν ἐκδίκησιν δι' ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τώρα ἔπесαν ἀποκλειστικῶς θύματα τοῦ ψυχους.

Διότι αὐτὸ δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω: ὁ στρατιώτης ἐκεῖ ἐμπρὸς δὲν ἀπώλεσε τὸ αἶσθημα τῆς ὑψίστης αὐτοῦ ὑπεροχῆς ἔναντι τοῦ ρώσσου. Τὸ νὰ τὸν συγκρίνῃ τις μὲ αὐτὸν θὰ ἀπετέλῃ προσβολήν. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀποφασιστικὴν σημασίαν, εἶναι ὅτι ἐπέτυχεν ἡ μετὰστασις ἀπὸ τῆς ἐπιθέσεως εἰς τὴν ἄμυναν, καὶ δικαιούμαι νὰ εἶπω ὅτι: «αὕτη ἔχει ἐπιτύχει».

Τὰ μέτωπα αὐτὰ παραμένουν ἄθικτα καὶ ἐκεῖ, ὅπου οἱ Ρῶσσοι εἰς μερικὰ σημεῖα εἰσεχώρησαν εἰς τὰς γραμμάς, καὶ ὅπουδήποτε ἐνόμισαν ὅτι κατέλαβον τοποθεσίας τινάς, δὲν ἦσαν πλέον αὐταὶ τοποθεσίαι, ἀλλὰ σωρὸς ἔρειπίων. Ποίαν σημασίαν ἔχει τοῦτο ἐν παραβολῇ πρὸς ἐκεῖνο πού ἡμεῖς κατεκτήσαμεν, πού ἐπανεφέρομεν εἰς τὴν τάξιν καὶ πού θὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν τάξιν κατὰ τὴν προσεχῇ ἀνοιξιν;

Διότι ὁπισθεν τοῦ μετώπου τούτου ἵσταται σήμερον μία ἀνταξία αὐτοῦ γερμανικῆ πατρίδος.

Ἀντιληφθεὶς ἐσχάτως, ὅτι αἱ πρὸς προστασίαν κατὰ τοῦ ψυχους προετοιμασίαι μας δὲν ἦσαν ἐπαρκεῖς, ἀπηύθυνα ἔκκλησιν πρὸς τὸν γερμανικὸν λαόν. Θέλω τώρα νὰ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τὸν ἴδιον τὸν λαόν. Ἡ ἔκκλησις αὕτη ἦτο συγχρόνως καὶ δημοψήφισμα. Ἐάν οἱ ἄλλοι ὁμιλοῦν περὶ Δημοκρατίας: αὐτὸ εἶναι ἀληθινὴ Δημοκρατία!

Τὸ πῶς, ἀπεδείχθη κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας — καὶ γνωρίζω τί ἔδωσαν τόσοι καὶ τόσοι πτωχοὶ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν ὑπῆρξαν πολλοί, πάρα πολλοί, εἰς τοὺς ὁποίους προηγουμένως ἐφαίνετο δύσκολον, ἂν ὅχι τελείως ἀπίθανον, ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποχωρισθοῦν τῶν πολυτίμων γουναρικῶν των.

Ἐν τούτοις ὅμως τὰ ἔδωσαν σήμερον, διότι γνωρίζουν, ὅτι καὶ ὁ πλέον ἄσημος στρατιώτης ἔχει μεγαλυτέραν ἀξίαν ἀπὸ τὴν πλέον πολυτίμον νοῖναν.

Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐφρόντισα νὰ μὴ συμβῇ ἐκεῖνο πού συνέβη εἰς τὸν παγκόσμιον πόλεμον, ὅταν ἡ πατρις ἔδιδε χαλκὸν καὶ μία ἑταιρία παραγωγῆς χαλκοῦ κατέβαλε μέροςμα 2260%, ὅταν ἡ πατρις ἔδιδε δέρματα καὶ μία ἑταιρία διαχειρίσεως δερμάτων κατέβαλε μέροςμα 2700%.

Ὅστις εἰς τὸ τρίτον Ράϊχ πλουτίζει ἀπὸ τὸν πόλεμον ἀποθνήσκει! Διότι οὐδεὶς γνωρίζει, ἂν ἓνα ζευγάρι γάντια δὲν θὰ ἔσωζε τὸ χέρι ἐνὸς μικροῦ, πτωχοῦ φαντάρου, εὐρισκομένου ἐκεῖ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, ἢ ἂν δὲν θὰ προσφυλάσσετο οὗτος ἀπὸ τὴν ψῦξιν μὲ ἓνα ζεστὸ πουλόβερ, τὸ ὁποῖον κάποιος εἰς τὴν πατρίδα τοῦ ἀφήρесе. Θὰ ἀντιπροσωπεύω ἐδῶ τὰ συμφέροντα τοῦ στρατιώτου καὶ γνωρίζω, ὅτι εἰς τὸ ἔργον μου αὐτὸ ὁλόκληρος ὁ γερμανικὸς λαὸς εὐρίσκεται παρὰ τὸ πλευρόν μου.

Οὕτω τὴν 30ὴν αὐτὴν Ἰανουαρίου δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω περὶ ἐνὸς καὶ μόνου πράγματος: Πῶς θὰ τελειώσῃ τὸ ἔτος αὐτό, δὲν γνωρίζω. Ἄν κατ' αὐτὸ θὰ τερματισθῇ ὁ πόλεμος, οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ.

Ἐν ὅμως γνωρίζω: Ὅπουδήποτε καὶ ἂν ὁ ἐχθρὸς ἐμφανισθῇ, θὰ τὸν κτυπήσωμεν καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος, ἀκριβῶς ὅπως μέχρι τοῦδε. Θὰ εἶναι καὶ πάλιν ἔτος μεγάλων νικῶν. Καὶ ὅπως εἰς οἵανδήποτε στιγμήν τοῦ παρελθόντος ἐκράτουν τὴν σημαίαν, θὰ τὴν κρατήσω καὶ τώρα πολὺ ὑψηλά. Διότι εἰς πόσον διάφορον θέσιν δὲν εὐρίσκομαι σήμερον!

Γερμανοὶ συμπατριῶται μου!

Στρατιῶται μου!

Ἐχομεν ὁπισθεν ἡμῶν μίαν ἔνδοξον ἱστορίαν καὶ εὐχαρίστως ἀντ' αὐτῆς κανεῖς παραβολὰς ἀπὸ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν. Ἡ ἱστορία αὕτη

διδάσκει, ὅτι συχνὰ γερμανοὶ ἥρωες διεξήγαγον ἀγῶνας, φαινομενικῶς ὑστεροῦντες εἰς βαθμὸν οὐδεμίαν ἐπιτρέποντα ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ προβαίνωμεν εἰς συγκρίσεις μὲ τὴν ἐποχὴν, ἐπὶ παραδείγματι, τοῦ Φρειδερίκου. Δὲν ἔχομεν τοιοῦτον δικαίωμα.

Ἡμεῖς ἔχομεν τὸν ἰσχυρότερον στρατὸν τοῦ κόσμου. Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἰσχυροτέραν ἀεροπορίαν τοῦ κόσμου. Ὁ Φρειδερίκος ὁ Μέγας ἦτο ἠναγκασμένος νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον ὑπερτέρων δυνάμεων, αὐτόχρημα καταθλιπτικῶν. Ὅταν οὗτος διεξήγαγε τὸν πρῶτον κατὰ τῆς Σιλεσίας πόλεμον, 2,7 ἑκατομμύρια Πρώσων ἀντεμετώπισαν ἐν κράτος 15 ἑκατομμυρίων. Ὅταν ἠναγκάσθη νὰ διεξαγάγῃ τὸν τρίτον ἐπταετῆ πόλεμον, 3,7 ἢ 3,8 ἑκατομμύρια Πρώσων ἀντεμετώπισαν 50 ἢ 54 ἑκατομμύρια ἐχθρῶν.

Ἐνας ἄνθρωπος μὲ σιδηρᾶν θέλησιν, παρ' ὅλα τὰ πλήγματα, ἐκράτησεν ὑψηλὰ τὴν σημαίαν καὶ οὐδέποτε ἐδειλίασε διὰ τὸν λαόν του. Ὅταν δὲ ἐνίστε ἀφίνετο νὰ ἀποθαρρυνθῇ, ἀνεκάλει πάντοτε τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς τὴν τάξιν καὶ ἤρπαζεν ἐκ νέου τὴν σημαίαν εἰς τὴν στιβαράν του χεῖρα.

Διατὶ νὰ ὀμιλῶμεν σήμερον περὶ ἡμῶν; Ἀντιμετωπίζομεν ἓνα ἐχθρόν, ὁ ὁποῖος πιθανὸν νὰ εἶναι σήμερον ἀριθμητικῶς ὑπέρτερος. Τὴν ἄνοιξιν ὅμως θὰ μεταβληθῇ ἡ κατάστασις. Θὰ τὸν κτυπήσωμεν ἐκ νέου. Θὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν ἡ ὥρα μας. Καὶ ἔτσι θὰ συμβῇ παντοῦ. Πρὸ παντὸς ὅμως:

Σήμερον ἔχομεν συμμάχους. Δὲν εἶναι πλεόν ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία ὑπῆρχε κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ Ἰαπωνία μόνη ἐπιτελεῖ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἐκτιμήσωμεν δεόντως.

Δι' ἡμᾶς δὲν ἀπομένει ἄλλη ὁδός, ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ἐπιτυχίας. Εἶναι ἀδιάφορον, ἐὰν ὁ ἀγὼν αὐτὸς θὰ εἶναι δύσκολος ἢ εὐκολός — ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν θὰ εἶναι δυσκολώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῶν προγόνων μας.

Ὁ πρῶτος στρατιώτης τοῦ Ράιχ.

Ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται ν' ἀναμείνωμεν, ὅτι δύναται νὰ εἶναι εὐκολώτερος. Ἐξ αὐτοῦ ὅμως ἀντιλαμβανόμεθα πλήρως τὴν

θυσίαν ποὺ προσφέρουν οἱ στρατιῶται μας. Ποῖος ἡμπορεῖ νὰ τὸ ἐννοήσῃ καλύτερον παρὰ ἐγώ, ποὺ ὑπῆρξα κάποτε στρατιώτης.

Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἀκόμη καὶ σήμερον ὡς τὸν πρῶτον στρατιώτην τοῦ Ράιχ. Καθ' ὃν χρόνον ἤμην ἐγὼ ὁ ἴδιος στρατιώτης, ἐξεπλήρωσα τὸ καθήκον μου. Τὸ ἐκπληρῶ ἀπαρεγκλίτως καὶ σήμερον. Ἀντιλαμβάνομαι ὅμως ὁλόκληρον τὸν πόνον τῶν συντρόφων μου, γνωρίζω πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἰς αὐτούς.

Διὰ τοῦτο δὲν ἡμπορῶ καὶ δὲν θέλω νὰ μεταχειρισθῶ κενὰς φράσεις. Διότι δὲν θὰ τὰς ἐννοήσετε. Δύναμαι νὰ εἶπω ἐν καὶ μόνον: ἡ πατρις προαισθάνεται τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐπιτελέσῃτε: ἡ πατρις γνωρίζει τί σημαίνει νὰ εὐρίσκεσθε ἐν μέσῳ χιόνων καὶ πάγων μὲ θερμοκρασίαν 35, 38, 40, 42 ὑπὸ τὸ μηδέν, διὰ νὰ ὑπερασπισθῇτε τὴν Γερμανίαν. Ἀλλ' ἀκριβῶς ἐπειδὴ τὸ γνωρίζετε, θὰ καταβάλλῃ κάθε δυνατὴν προσπάθειαν. Θέλει νὰ ἐργασθῇ καὶ θὰ ἐργασθῇ! Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ὀφείλω νὰ τὴν προτρέψω εἰς τοῦτο:

Γερμανοὶ συμπατριῶται, ὅσοι εὐρίσκεσθε εἰς τὰς ἐστίας σας, ἐργασθῇτε, κατασκευάσατε ὅπλα, κατασκευάσατε πολεμοφόδια, καὶ πάλιν κατασκευάσατε ὅπλα καὶ πολεμοφόδια! Ἔτσι θὰ σώσετε τὴν ζωὴν πολυαριθμῶν συντρόφων εἰς τὸ μέτωπον.

Ἐργασθῇτε δημιουργικῶς διὰ τὰ μεταφορικὰ μέσα, ὅπως μεταφερθοῦν ὅλα αὐτὰ εἰς τὸ μέτωπον! Τότε τὸ μέτωπον θὰ σταθῇ, θὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του, καὶ τότε ἡ Γερμανικὴ Πατρις θὰ εἶναι ἡσυχῇ, ἡ δὲ προσευχὴ τοῦ διαβολοκληρικοῦ ἐκείνου, ποὺ ποθεῖ νὰ τιμωρηθῇ ἡ Εὐρώπη διὰ τοῦ μολοσεβικισμοῦ, δὲν θὰ εἰσακουσθῇ. Ἀλλὰ θὰ εἰσακουσθῇ μία ἄλλη προσευχή:

Θεε καὶ Κύριε! Δός μας τὴν δύναμιν νὰ διατηρήσωμεν τὴν ἐλευθερίαν μας, τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λαοῦ μας, τῶν τέκνων μας καὶ τῶν ἐγγόνων μας, καὶ ὅχι μόνον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Εὐρώπης. Διότι ὁ πόλεμος ποὺ διεξάγομεν δὲν εἶναι μόνον πόλεμος διὰ τὸν γερμανικὸν λαόν, ἀλλ' ἀγὼν δι' ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην, καὶ συνεπῶς δι' ὁλόκληρον τὴν πολιτισμένην ἀνθρωπότητα.

26 Φεβρουαρίου 1945

Στάθηκα η τελευταία
ελπίδα της Ευρώπης.

Αποδείχτηκε ανίκανη
ν' ανασχηματισθεί
με εθελοντική μεταρρύθμιση.

Δείχτηκε αδιαπέραστη
στη γοητεία
και την πειστικότητα.

Για να την κάνω δική μου
αναγκάστηκα να
χρησιμοποιήσω τη βία.
Η Ευρώπη μπορεί να οικοδομη-
θεί μόνο σε θεμέλια ερειπίων.

Όχι υλικών ερειπίων, αλλά των
ερειπίων δημιουργημένων
συμφερόντων και οικονομικών
συνασπισμών, πνευματικής
ακαμψίας και διεστραμμένων
προκαταλήψεων,
ξεπερασμένης ιδιοσυγκρασίας
και στενοκεφαλιάς.

Η Ευρώπη πρέπει
να πλαστεί για το κοινό
συμφέρον και χωρίς να
λογαριάσουμε τα άτομα.

Αδόλφος Χίτλερ
Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΟΥ ΔΙΑΘΗΚΗ

